

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LIII
SEPTEMBRIE—OCTOMBRIE
1975

Puterea lui Dumnezeu!...

„Noi trebuie să avem puterea lui Dumnezeu în lucrarea noastră“.

E. G. White

Cu toții, slujitori ai Evangheliei păcii, membrii ai Comitetelor Comunităților noastre și noi cu toții, fii și fiice ale lui Dumnezeu și trăitori ai adevărurilor veșnice, invocăm totdeauna puterea lui Dumnezeu în viața trăirii și slujirii noastre. Pe bună dreptate inspirația divină subliniază imperativul... „noi trebuie să avem puterea lui Dumnezeu“ în viața credinței și slujirii noastre. „Căci despărțiți de Mine“, spune Mîntuitorul... „nu puteți face nimic“.

De fapt, pentru noi oamenii credinței, nu există nimic altceva mai necesar în lucrarea noastră spirituală, decît rezultatele practice ale comuniunii noastre cu Dumnezeu. Noi sintem chemați a demonstra zilnic în viața noastră, că avem pace și odihnă în Dumnezeu. Pacea Sa în inimă va face ca înfățișarea și vorbirea noastră, acțiunile și întreaga noastră comportare să reflecte pe Domnul Păcii, sau.. cele ascunse ale inimii noastre. Căci trebuie să recunoaștem cu stringere de inimă, că adesea ne sprijinim, în activitatea noastră spirituală, prea puțin pe Dumnezeu și pe realitățile Lui veșnice. Dacă am umbla în adevăr cu Dumnezeu în permanență, atunci El ne-ar ascunde în „crăpătura“ stîncii. Și astfel ascunși cu „Hristos în Dumnezeu“ vom putea vedea pe Dumnezeu tot așa de bine cum L-a văzut Moise. Și ce experiență minunată va fi atunci în viața spirituală a noastră și a bisericii noastre!

Nu trebuie să uităm că cei care învață Cuvîntul, ei personal trebuie să trăiască în permanență legătură vie, într-o comuniune conștientă și activă cu Dumnezeu. Principiile adevărului și ale neprihănirii, ale milei și demnității morale și spirituale să fie înlăuntrul lor. Ei trebuie să scoată apă din fîntina vieții, să bea ei din ea, ca să poată oferi și altora. Inimile lor și întreaga lor ființă trebuie să fie sub acțiunea sfințitoare a Duhului lui Dumnezeu.

Izvorul puterii spirituale este inepuizabil; și dacă în nevoia noastră cea mare dorim ca Duhul Sfînt să lucreze asupra sufletului nostru, dacă ne luăm timp să rămînem singuri cu Dumnezeu, atunci avem asigurarea divină că nu vom fi „uscați și lipsiți de puterea Duhului dătător de viață“ în lucrarea noastră. Rușindu-ne „fără încetare“ și privind la Domnul Hristos, vom pune atunci capăt înălțării eului, a firii, în viața și activitatea noastră. Dacă vom exercita credința, ne vom încrede implicit în Dumnezeu, și atunci, în tăcerea sufletului nostru vom auzi invitația divină: „VINO MAI SUS“.

Cînd cei pe care Dumnezeu i-a chemat să poarte răspunderea mîntuirii alături de El își vor da seama de sacra responsabilitate ce le-a fost conferită, atunci cînd în sinceritate vor constata neputința lor și „în cinste vor da înțietate altora — nesocotindu-se singuri înțelepți“, ei vor căuta atunci cu toată ființa lor pe Domnul și aceasta în toată umilința; atunci cînd ei se vor curăți sau mai bine zis, se vor supune lucrării curățitoare a Duhului lui Dumnezeu, îndepărtînd din viața și practicile lor tot ceea ce este neplăcut lui Dumnezeu, și dăunător spiritualității și legăturilor lor frățești, cînd vor insista înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și trăire adevărată, cînd vor fi conștienți, vor avea în inimile lor conștienta iertării și a păcii divine, atunci și numai atunci Dumnezeu Se va manifesta prin ei. Atunci lucrarea Lui și a lor va fi plină de putere. Fie ca fiecare dintre noi să fim beneficiarii unei asemenea puteri spirituale.

Trebuie să recunoaștem iubiți frați și surori ai nădejzii advente că avem nevoie de Isus. Trebuie să fim părtași ai harului Său, ca Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos să locuiască în inimile noastre mult mai constant și în plinătatea Lui, dacă vrem să avem succes în lucrarea chemării și slujirii noastre. Avem o mare nevoie de influența cerului în mijlocul nostru, în inimile și viața noastră. Avem nevoie de influența cerească a Duhului lui Dumnezeu care să dea binecuvîntare lucrării noastre. Prea adesea firea nesupusă lui Dumnezeu și fraților tulbură viața Comunităților și Comitetelor noastre. Prea adesea plătim un tribut scump nesfințirii și caracterului nostru firesc. E nevoie ca să deschidem inimile noastre Domnului Hristos. Avem nevoie de o credință „neprefăcută“ și o consacrare temeinică. Trebuie ca „moartea față de eu, de fire, de păcat“ să nu fie numai o frază pentru „alții“ să nu ajungă o „amăgire spirituală“, ci o realitate existentă în fiecare dintre noi. Fiecare să repetăm împreună cu apostolul Pavel experiența profund spirituală a vieții sale: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine“ (Gal. 2,20). Atunci cînd vom căuta astfel pe Dumnezeu, cînd experiența aceasta va trăi în viața noastră a tuturor, atunci

(Continuare pe cop. III)

S U M A R

- Editorial
- Realități contemporane
- Un eveniment crucial în viața continentului nostru
- Întilnește pe Isus pe calea vieții tale
- Domnul neprihănirea noastră
- Harul și legea morală
- Epistola către evrei
- Pastorul la amvon
- Fiul lui Dumnezeu — Fiul Omului
- Predare și mărturisire

Realități, adică adevăruri, înfăptuiri, creații, succese, reușite, avansuri, progrese și tot ceea ce situează scumpa noastră patrie la nivelul aspirațiilor unui trai mai bun, pe linia progresului, a păcii, condiții în care un popor se poate dezvolta și exista liber în epoca noastră.

Subliniem și cu acest prilej câteva din realizările harnicului nostru popor, fapte ce se merită a fi subliniate care oglindesc priceperea, dragostea lui de muncă, dorința după continuu progres și lumină, caracteristicile sale de seamă. Astfel :

— Bijuteria ARO înțelegând prin aceasta frumosul automobil românesc produs al întreprinderii mecanice din Cîmpulung-Muscel, a urcat noi culmi ale succesului. Deși cunoscut bine pînă în prezent, el a participat recent la un nou concurs internațional avînd redutabili concurenți din afara țării dar pe care datorită performanțelor sale de concepție românească, a reușit să-i depășească. Spre surprinderea tuturor a cîștigat locul I. Acest eveniment a determinat una din publicațiile străine să afirme că : „Mașinile românești s-au dovedit rivali de neînvinși, ai celor mai renumite firme din lume“. Drept urmare a acestui mare succes în viitorul cîștigat vor ieși anual pe porțile uzinei 20.000 de autoturisme ARO pentru a aduna pe roțile lor drumurile Asiei, Africii, Americii Latine și ale bătrînei Europe. Cîste muncitorilor cîmpulungeni care îndrăgesc și care însușesc în cel mai înalt grad tehnica modernă. (România Liberă din 28 august 1975).

— 60.000 mai multe operații cu „FELIX C 256“. Un inginer timișorean, autor a 17 invenții, unele brevetate și peste hotare a demonstrat că prin suplimentarea logicii unității de memorie a calculatorului românesc „FELIX C 256“ cu numai 0,4% din volumul unității centrale se obține mărirea cu peste 30% a vitezei unității de comandă a în-

tregului sistem. Aceasta înseamnă cu 60.000 de operații pe secundă mai mult, în condițiile utilizării sistemului în multiprogramare. (România Liberă 2 sept. 1975).

— 159 milioane kwh energie electrică peste plan, la Porțile de Fier. Energețicienii de la Porțile de Fier au produs peste sarcinile de plan din luna august 16.500.000 kilowați-oră energie electrică. În condițiile în care o parte dintre generatoare s-au aflat în revizie tehnologică. Acest succes are la bază, îndeosebi, sporirea coeficientului de putere. Energia electrică produsă peste plan în opt luni la Porțile de Fier, se ridică la 159 milioane kw/oră. (Scînteia din 3 sept. 1975).

— Descoperire arheologică. Continuîndu-și activitatea științifică pe șantierul arheologic Buridava dacică de la Ocnița jud. Vilcea, un colectiv de cercetători condus de un profesor universitar, a descoperit între altele, un nou fragment ceramic pe care apare gravată inscripția „REB“. Este o descoperire de o mare importanță istorică și documentară, constituind, după inscripțiile „BUR“ și „MARK“, o nouă mărturie care atestă cunoașterea scrierii latine de către dacii trăitori pe aceste locuri încă înainte de cucerirea romană. (Scînteia din 5 sept. 1975).

— Remarcabile realizări pentru sănătatea oamenilor muncii. În incinta spitalului „Dr. Gheorghe Marinescu“ din București, a fost inaugurată o nouă clădire, destinată secțiilor clinicii de neurochirurgie. Primele trei etaje cuprind 14 săli de operație, săli de radiologie, electroencefalogramă, balneologie, laboratoare cu izotopi radioactivi și o policlinică de neurochirurgie. Celelalte 8 etaje, destinate spitalizării, dispun de saloane cu 5 și 4 paturi, rezerve cu 1 sau 2 paturi, precum și săli de mese și saloane de vizită. Avînd o capacitate totală de 520 paturi, clinica a

(Continuare în pag. 14)

Opinia publică din țara noastră a salutat cu profundă satisfacție deschiderea la Helsinki, la cel mai înalt nivel, a Conferinței general europene pentru securitate și cooperare. În acest cadru solemn, factorii de cea mai mare răspundere politică din cele 35 de state participante au adus adeziunea țărilor și popoarele respective, angajându-se, prin semnarea Actului Final al Conferinței, să asigure înfăptuirea practică a principiilor cuprinse în document, să depună eforturile necesare în vederea transformării Europei într-un continent al păcii și cooperării.

Importanța pe care România a acordat-o acestui eveniment istoric, și-a găsit expresia în faptul că a fost reprezentată de însuși Președintele Republicii, Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu, cel mai autorizat exponent al voinței și aspirațiilor de pace și progres al popoului nostru.

Poporul român, alături de celelalte popoare europene, de toate forțele iubitoare de pace a apreciat Conferința general europeană de la Helsinki, ca un moment de însemnătate cardinală în viața politică a continentului european, a contemporaneității.

Desigur, drumul care a dus la această conferință, n-a fost nici scurt, nici neted. Faza a treia a conferinței, a încununat ani de eforturi asidue, perseverente. S-a dovedit încă odată că printr-o activitate laborioasă, desfășurată pe baze noi democratice, s-a putut ajunge la rezultate pozitive, la consensuri, la cristalizarea unui document — Actul Final — care răspunde, în ansamblu, cerințelor procesului de edificare a securității și păcii pe continent.

Pentru poporul român, constituie un motiv de adincă satisfacție faptul că în toate etapele pregătirii și desfășurării conferinței, România s-a afirmat ca un factor deosebit de dinamic și participarea sa eficientă la găsirea unor soluții judicioase în toate problemele cheie ale conferinței, țara noastră

tră a adus o contribuție esențială la progresul negocierilor și elaborarea documentelor conclusive. Această contribuție este desigur indisolubil legată de rolul determinant al Excelenței Sale D-lui Nicolae Ceaușescu, din a cărui cuvîntare spicuim : „Punînd semnătura pe documentele consacrate securității și cooperării în Europa, consider că ar fi deosebit de util să ne luăm angajamentul solemn de a asigura continuarea fermă a cursului destinderii, excluderea definitivă a războiului din viața Europei și a planetei noastre, din viața tuturor popoarelor. Să nu

UN EVENIMENT CRUCIAL ÎN VIAȚA CONTINENTULUI NOSTRU

precupețim nimic pentru ca pacea, prietenia și colaborarea între popoare să triumfe pe întregul glob pămîntesc !”

Așadar, semnătura pe care șefii de state și guverne au pus-o pe Actul Final, a conferit acestui document valoarea unui angajament solemn — de a asigura respectarea și traducerea în viață cu fidelitate a prevederilor sale, de a acționa în continuare pentru înfăptuirea unei depline securități și largi cooperări europene. În acest sens, Conferința general europeană de la Helsinki, nu reprezintă sfîrșitul procesului de edificare a securității în Europa, ci o bază de pornire pentru noi, ample și stăruitoare eforturi în vederea soluționării efective a multilelor probleme complexe în suspensie.

În acest sens Președintele Republicii Socialiste România, Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu sublinia de la înalta tribună a Conferinței general europene de la Helsinki : „Se poate spune că prin semnarea acestor documente se încheie cu succes prima Conferință general-europeană. Totodată trebuie spus că aceasta nu este decât cea dintîi etapă, importantă desigur, a luptei pentru securitate și pace... Popoarele europene, întreaga omenire așteaptă să se treacă de îndată la aplicarea fermă în viață a principiilor și normelor consemnate în documentele ce le vom semna, demonstrîndu-se astfel în fapt că toate statele participante sînt animate de dorința de a asigura triumful noii politici în Europa”.

Actul Final al Conferinței începe cu problema nr. 1 care a fost dezbătută pe larg. Securitatea în Europa și problemele ei, continuînd apoi cu problema cooperării în domeniul Economiei, Științei și Tehnicii și Mediului înconjurător, apoi cooperarea în domeniul umanitar și în alte domenii, cașitol care se referă la om și la modul său de viață, la familia sa, la educația sa.

În ce privește respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, la punctul VII din Cap. I acest Act spune : „Statele participante vor respecta drepturile omului și libertățile fundamentale, inclusiv libertatea de gîndire, conștiință, religie sau de convingere pentru toți, fără deosebire de rasă, sex, limbă sau religie.

În acest cadru, statele participante vor recunoaște și respecta libertatea individului de a profesa și practica, singur sau în comun, religia sau convingerea acționînd după imperatiile proprii sale conștiințe”...

Vorbind despre egalitate și respectarea drepturilor inerente suveranității, Actul Final mai consemnează : „Statele participante își vor respecta fiecare egalitatea suverană și individualitatea celuilalt, precum și toate drepturile inerente su-

veranității lor... Statele participante se vor abține de la orice act care constituie o amenințare cu forța sau o folosire directă sau indirectă a forței împotriva altui stat participant". Este vrednic de relevat prevederea că statele participante vor respecta integritatea teritorială a fiecăruia dintre statele participante.

În consecință, ele se vor abține de la orice acțiune incompatibilă cu scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite, împotriva integrității teritoriale, a independenței politice sau a unității oricărui stat participant, și în special de la orice asemenea acțiune care constituie o folosire a forței sau amenințare cu forța".

Semnarea documentelor Conferinței general-europene de la Helsinki cu lărga lui arie de coordonate ale vieții și relațiilor dintre oameni și națiuni, are semnificația profundă a unui angajament solemn în fața popoarelor lumii, în fața istoriei, de a acționa totdeauna și în orice situație, pentru traducerea în viață, a tuturor acestor principii de conviețuire și acțiune de reciprocă încredere, umanitare, pentru promovarea și consolidarea cursu-

lui destinderii, pentru localizarea unui climat bun, de colaborare și încredere reciprocă în lumea noastră.

Helsinki, 1 august 1975! Angajament solemn în favoarea păcii și umanității! Conducătorii a 35 de state au semnat un angajament și și-au manifestat hotărârea de a-l respecta și susține cu orice preț. Minutat și solemn angajament.

Nu putem să nu consemnăm aportul României la toate fazele acestei Conferințe și contribuția personală a Excelenței

Sale Dl. Nicolae Ceaușescu, Președintele Republicii Socialiste România.

Cuvîntarea sa de la înalta tribună a Conferinței, remarcăm ziarele, „a impresionat prin franchețe, curaj și realism... România dă dovadă de consecvență în susținerea necesității creării unui organism permanent european, pentru discutarea tuturor problemelor privind relațiile între statele continentului... pentru punerea în afara legii a armei atomice etc.".

Astfel, prin glasul reprezentantului său cel mai autorizat, România și-a făcut cunoscută — în acest cadru solemn — poziția sa principală și realistă față de marile probleme ale continentului nostru, în fața marilor probleme ale vieții pe acest pământ.

Ca oameni ai credinței, să rugăm pe Bunul nostru Tată cereșc ca El să sprijine și să binecuvînteze pe toți aceia de care depinde realizarea acestor minunate și nobile deziderate de pace, colaborare și bunăînvoire între oameni. Avem datoria să fim prezenți sprijinind toate eforturile ce se fac pentru pacea și fericirea omului.

ÎNȚILNEȘTE PE ISUS, PE CALEA VIEȚII TALE

Alexe Constantin
Pastor

REDACȚIA

Credincios fiind, aș dori să întilnesc pe Isus Mintuitorul, așa cum pe vremuri doi ucenici intristați și dezorientați L-au întilnit în drumul lor. Sau, să merg după El așa cum alți doi ucenici ai lui Ioan, când au auzit declarația acestuia: „...Iată Mielul lui Dumnezeu“, s-au luat după El și L-au întrebat: „...Învățătorule, unde locuiești?“

Ce schimbare profundă s-a produs în viața și concepțiile credincioșilor care și-au prilejuit o asemenea ocazie...

Am cunoscut un frate, care, viața lui întreagă a fost influențat de persoana lui Isus. Era pur și simplu „îndrăgostit“ de El. Dar să-i îngăduim lui însuși să-și desfășoare amintirile:

„În decursul anilor, raporturile mele cu Mintuitorul m-au condus la niște experiențe deosebite. Discuțiile mele cu El, prin Cuvîntul Sf. Scripturi, rugăciunile mele adresate Lui, comuniunea mea, la nivelul unei prietenii spirituale, mi-au fost de un real folos. Trebuie să mărturisesc, că pentru o vreme, deși fusem încântat și binecuvîntat de soliile Sale, inspirat de metodele Sale și mișcat profund de slava Crucii Sale, am pierdut mult din

abnegația Sa exemplară. Trebuia să vină o vreme cînd din nou să fiu copleșit de farmecul fără egal al lui Isus.

„Și astfel între mine și Isus, s-a stabilit o legătură spirituală crescîndă.

„Dar să nu fiu înțeles greșit. N-am vorbit despre o stare sentimentală superficială, așa cum o întilnim la orice pas. Din contră, iubirea mea pentru Mintuitorul, a crescut în mod natural, așa de natural cum o sămîntă crește ca să ajungă plantă, tot așa de natural cum orice ființă vie are nevoie de aer.

„Am ajuns la concluzia că experiența întilnirii lui Isus pe drumurile vieții, sau la piciorul Crucii, sau a locuirii interioare în inima credinciosului, prin Duhul Sfînt, așa cum este descrisă în multe locuri ale Sf. Scripturi, este aieva, este în mod simplu rezultatul prezenței unei Persoane în viața noastră. Cum poate deci, să nu se producă o schimbare în concepții, în maniere și scop, dacă acolo se găsește Isus Hristos?“

Această legătură cu Isus, această imbinare a două vieți — a lui Isus și a mea — acest drum comun, pe care îl parcurgem împreună, această

simbioză spirituală, teologii o numesc „îndreptățirea prin credință“. Ea nu este doar o simplă concepție, care trebuie să fie adoptată; nu este un simplu slogan religios; este ceva ce trebuie să fie primit, ceva ce trebuie să fie experimentat. Și este de o simplitate surprinzătoare... Vă amintiți cu siguranță de pilda fariseului și a vameșului, amintită în Evanghelia după Luca cap. 18? În ea, Isus arată că fariseul își număra virtuțile, iar vameșul își spunea disperat nevoile sale. Și la sfîrșitul relatării, Isus sublinia: „vameșul s-a întors acasă îndreptățit“.

Probabil că acel colecător de taxe vamale n-a înțeles doctrina îndreptățirii. Probabil că nu auzise niciodată despre acest termen teologic. Dar ceea ce se cuprinde în această doctrină, ceea ce numim noi „îndreptățirea prin credință“, vameșul o căpătase. El s-a întors acasă îndreptățit, iertat și în pace cu Dumnezeu. O persoană luase loc în inima sa, îl însoțea în drumul spre casă, era prezent în gîndirea și manierele sale.

S-ar putea să fim confuzi cu privire la termenii teologici; să ne înspăimîntăm de concepțiile religioase abstracte; dar să pierdem din

vedere simplitatea „lucrării“ pe care Dumnezeu dorește s-o facă pentru noi? S-ar putea să fim atât de absorbiți în definirea doctrinei, cu implicațiile ei istorice, și să pierdem ceea ce este esențial din toate acestea? Să fim atât de preocupați în analiza doctrinei încât să neglijăm Persoana, pe Isus Mîntuitorul?

Îndreptățirea prin credință este mai mult decît o doctrină, ea este o „legătură cu un scop“. Și dacă întoarcem spatele păcatului și îngăduim lui Isus Mîntuitorul să trăiască viața Sa în noi, nu mai contează cum se numește acest proces moral și spiritual; doctrina și-a ajuns scopul.

Pentru că persoana lui Isus este „Mijlocul“ îndreptățirii și al mîntuirii noastre, de aceea mi-am propus să vă recomand o „întîlnire“ cu El. Aș vrea să vi-L prezint în toată frumusețea personalității Sale, ca pe Unul „singurul Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“ (Fapte 4,12). Dar acest lucru ar fi asemănător cu stringerea apelor oceanului și condensarea lor într-o găleată mică de copil. Vesnicia va fi insuficientă să epuizeze splendoarea, privirea în „adîncimea, lărgimea, lungimea și înălțimea dragostei lui Hristos... și a blîndății lui Dumnezeu“ (Efes. 3,18.19).

Un singur lucru aș putea face: să anume de a recomanda să privim la El, ca să atingem marginile înțelegerii Sale pentru noi, a grijii Sale și a interesului Său pentru noi. A-L auzi spunîndu-ne: „Te iert“, aceasta ar aduce în noi o iubire vesnică pentru El, și nu vom uita niciodată momentul și locul unde Isus s-a întîlnit cu noi ca să ne asigure mîntuirea noastră, prin iertarea Sa.

Poate ați auzit despre Zacheu, după convertirea sa de la rădăcina dudului — dacă ar fi să dăm crezare unei legende — El s-a purtat așa de neobișnuit încît soția sa era înjerită de o privire la starea sănătății sale. În fiecare dimineață, în loc să se îndrepte spre ocupațiile sale, el se îndrepta spre o direcție contrarie, cu o cazma într-o mînă și cu o căldare de apă, în cealaltă. Curiozitatea ei o făcu să-l urmărească într-una din zile. L-a urmărit pînă la fîntîna cetății, unde Zacheu a umplut găleata cu apă; ea a mers după el, pînă ce el ajunse în dreptul dudului, de la marginea cetății. Acolo, a rotunjit scafa din jurul pomului, a turnat găleata cu apă și a mîngîiat trunchiul și ramurile lui. Mirată peste măsură de gesturile bărbatului ei, iesi din ascunzătoare, și îi ceru explicații pentru cele ce făcea. Zacheu răspunse liniștit: „Eu am găsit pe Isus în locul acesta. Aici este locul unde L-am găsit pe Mîntuitorul meu, care mi-a schimbat viața și mi-a dat o speranță vesnică“.

Da, Isus nu era un om, pe care L-ai fi putut întîlni și apoi uita. Nu-L putem asculta învățînd și apoi să pierdem convingerea fixată în

inimă. Mulțimile care L-au urmat pe drumurile Palestinei, știau lucrul acesta.

Tu nu-L poți persecuta și apoi să continui în același fel drumul vieții. Saul din Tars, în drumul său spre Damasc, a învățat acest lucru. Tu nu poți să-ți speli mîinile, ca să scapi de răspunderea față de El, și apoi să-L uiți. Pilat, sovăielnicul procurator, a învățat aceasta. Nu-L poți respinge fără ca inima să nu lăcrimeze cînd privești în fața Lui „semnele“ iertării tale. Petru, ucenicul cel slab, a învățat lucrul acesta. Nu-L poți tăgădui și apoi scăpa de privirea Sa compătimitoare. Iuda, prea mîndru ca să se pocăiască, a învățat lucrul acesta. Nu-L poți vedea murind pe crucea de pe Golgota fără să capeți convingerea că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Un căpitan de oaste roman, cu inima sa lipsită de milă, a învățat aceasta. Isus scoate o hotărîre din inima fiecărui credincios, fie de angajament fie de respingere.

Este adevărat că ideile Sale au fost greu de acceptat pentru vremea aceea. Era de neconceput să discuti cu Samaritenii nesuferiți, sau să stai la masă împreună cu vameșii disprețuiți, strîngătorii nemiloși de biruri. Era cu totul inacceptabil să dai de bună voie haina ta unuia dintre detestații soldați romani și să le dai ranita mai departe chiar decît ti-ar fi cerut ei. Era neobișnuit să vorbești despre iubire într-o lume atât de agitată încît majoritatea întîmpina moartea la orice fel de violență. Era de mirare să treci printre oamenii unei națiuni ocupate de trupe străine și să le vorbești de iubire față de vrăjmași. Într-o vreme în care cruzimea și violența erau atât de răspîndite încît răstîgnirea oamenilor pe cruce era un mijloc banal de pedensire. Un scriitor spunea despre împrejurările contemporane Domnului Isus: „În acest cinic mod de viață, un Vîdecător, care se arăta interesat și pasionat pentru suferințele altora, nu putea fi socotit decît asemenea unui lunatic“.

Isus era ipocrizia. Folosea metode excepționale de a denunța păcatul, la oricine se arăta el, dar atrăgea într-un chip magistral la Sine pe păcătoși. El coalescea pe păcătoși cu iubirea Sa și ei simteau lucrul acesta. Ei veneau la El pentru că aveau nevoie de iertare, pentru că simteau nevoia să „se schimbat“.

Poporul de rînd îl asculta cu plăcere. Și nu e de mirare lucrul acesta pentru că ei își dădeau seama că, pentru El, ei nu erau socotiți oameni de rînd. Pentru Isus, fiecare om era o personalitate, un om de care se interesa în mod special. El venise ca unul dintre ei și de aceea prefera pe cei umili în locul celor încrezuți. El venise fără a purta podoabele regalității. În schimb îl întîlnim pe Regele Cerului cu un prosop pe brațul Său, spîlînd picioarele prăfuite ale omului preocupat să-L dea în mîinile Sinedriului.

Isus înțelegea pe oameni. El împărțea bucuriile lor și experiența suferinței lor. El nu era străin de grijiile și nevoile lor și simpatiza cu tristețea și neputințele lor. El le-a vindecat bolile și le-a arătat că poate alunga moartea în folosul vieții, ca Unul care, în curînd va distruge pentru totdeauna boala și suferința, lacrimile și moartea. (Apoc. 21,4).

Isus a fost pîrtas la ispitele omenesci. Nimeni n-a fost ispitit în măsura în care a fost ispitit Isus. Și probabil că nici una dintre ele n-a fost așa de grea ca aceea de a se abține de a arăta mulțimilor Cine este El și de ce puteri dispune.

Era în ziua cînd a întîlnit pe Satana în pustie, la începutul misiunii Sale. Era obosit și singur. Era flămînd și ispitit să arate Cine este și de ce puteri dispune. I S-a cerut să transforme pietrele în pîine, să se arunce de pe înălțimea Templului și să-și arate drepturile Sale. Dar în fața sugestiilor ispititoare, un „Nu“ a fost răspunsul lui Isus.

El a fost ispitit atunci cînd mulțimea dorea să-L facă împărat. El a fost ispitit în ziua în care Irod L-a provocat să facă o minune ca să-și probeze susținerea divinității Sale. A fost ispitit cînd Pilat l-a cerut să răspundă învinuirilor aduse de conducătorii Iudei. Isus a fost ispitit în noaptea memorabilă din Grădina Ghetsemani. A fost afit de brutal ispitit încît a căzut în neștiință pe pămîntul rece. Degetele Sale scormoneau pămîntul de durerile agoniei. El n-a îngenuchiat la marginea unor pietre aranjate mai dinainte cu grijă, ca la un loc de odihnă. Nu, Ghetsemani a fost pentru El un loc real, un loc al marilor biruințe, dar și al marilor biruințe.

El a fost ispitit cînd se găsea pe cruce și auzea strigătele de provocare: „Pogoară-Te de pe cruce, dacă poți“. El fusese ispitit să cheme în ajutor legiuni de îngeri, să Se ridice în chip dramatic de pe pămînt, în loc să Se lase batjocorit de mulțime, și să lase pe păcătoși în propria sa soartă, fără Mîntuitor; dar Isus a rezistat. Venise să salveze pe cel pierdut, căci nimeni altul nu-l putea salva.

Golgota n-a fost o născocire teatrală care să impresioneze Universul. Golgota a fost un loc real, serios, care a provocat o moarte serioasă. Omenirea era pierdută și hărăzită morții și o moarte a fost răspunsul lui Isus iar nu o dramă. Legea Universului fusese călcată și numai moartea Fiului lui Dumnezeu putea s-o justifice, putea plăti pretențiile ei, putea îndepărta înstrăinarea produsă între Dumnezeu și păcătoși.

Raportul despre viața Domnului Isus nu-L arată ca pe o super-stea, ci ca pe un sacrificiu, și suferințele Sale n-au fost ușurate cu mijloace posibile. El venise să împărțască soarta celui păcătoș, ca, în felul acesta, să i-o poată schimba. Și așa îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu împărțînd soarta omului muritor.

Iată pentru ce venise Isus pe pământ. Drumul din Galileia pînă la Golgota, El l-a făcut conștient, sigur de scopul urmărit: înainta către ziua în care trebuia să moară — să moară pentru tine și pentru mine, pentru omenirea întreagă.

Golgota n-a fost un accident. Mulți văd în ea doar moartea unui om, a unui „vizionar“ care voia să realizeze ce și-a propus. Aici este punctul suprem. A fost Isus doar un om, numai un om bun, cel mai bun om din generația Sa, care a murit ca o victimă pasivă în mâinile oamenilor răi? Sau a fost El Dumnezeu intrupat care S-a oferit pe Sine pentru mîntuirea unei lumi pierdute?

Să nu uităm niciodată lucrul acesta: dacă Isus n-a fost decît un simplu om, atunci nu facem altceva decît a descrie o execuție. Dacă a fost Dumnezeu, atunci vorbim despre o Jertfă. Dacă a fost doar un om, sîntem martorii morții unui martir. Dacă a fost Dumnezeu sîntem martorii unui Sacrificiu.

Păcatul, cu urmările sale cerea moartea. Moartea este înscrisă pe orice nerv, glandă și celulă a corpului nostru. Întregul neam omenesc este afectat de păcat și moarte. Și nu există nici un om care să facă ceva împotriva urmărilor sale.

Dar Isus Mîntuitorul ne oferă apă vie și ne invită să bem din ea. Și ce este această apă vie? Dacă vom bea din ea — spune Domnul Isus — nu vom mai înseta niciodată. Trebuie să fie ceva după care să însetăm, după care să flămînzim, după care să țînjim. Totul de care avem nevoie. Dacă sîntem greșiți, ea ne este iertare; dacă sîntem oboșiți, ea ne este odihnă; dacă ea este fericire, nu există decît un singur loc unde poate fi găsită. Dacă este un loc stabilit anume pentru ea, atunci locul acela este Isus. Dacă este putere care să învingă păcatul și de care avem nevoie, iată motivul pentru care a venit Isus; să ne aducă, să ne înzestreze cu această putere. Dacă ea este viață, Isus ne spune că apa vie va izbucni în viață veșnică.

O asemenea unire cu Isus, o asemenea legătură cu Izvorul Cel Viu, se numește îndreptățire prin credință, dacă doriți să-i dați un nume. Numiți-o cum vreți. Oricum ați numi-o, ea poate fi a noastră chiar din momentul acesta. Fără ea, fără ca Mîntuitorul să trăiască înlăuntrul nostru, vom fi totdeauna fără sprîjin. Vom fi totdeauna nemulțumiți; vom fi veșnic oboșiți, vinovați, înspăimîntați.

Dumnezeu a plasat înlăuntrul nostru, în adîncul ființei noastre o stare de nemulțumire și teamă, care să nu poată fi alungată atîta timp cît sîntem despărțiți de El. El nu vrea să ne scotim ca fiind acasă atîta timp cît sîntem departe de ea. El nu vrea să folosească puterea Sa ca să ne oblige să ne întoarcem. Dar El stă mereu în lungul

drumului nostru și scrutează zărea după noi, strigîndu-ne pe nume, sperînd că pînă la urmă îi vom auzi glasul.

N-ar fi o tragedie să transmitem altora chemarea Mîntuitorului, ca printr-un releu, și să nu înțelegem că această chemare este și pentru noi; de a fi înșelați cu privire la starea relațiilor noastre cu Isus Hristos, Mîntuitorul?

S-ar putea oare să fim numai creștini de profesie, să țînjim după moștenirea promisă și să mergem șchiopătînd după Isus? Ne entuziasmăm de opera Bisericii și privim doar din cînd în cînd la Acela Căruia trebuie să-I închinăm viața? Ne plîngem de diferite suferințe și privim numai din cînd în cînd la Acela Care ne poate însănătoși? Sîntem atenți la cele din jurul nostru și doar ne aruncăm privirea spre venirea Sa pe norii cerului?

Este oare posibil ca unii dintre credincioșii noștri, care profesază creștinismul să nu cunoască pe Isus Mîntuitorul în măsura în care am vrea să-L cunoască alții? Este posibil ca unii dintre credincioși să ceară de la alții o experiență pe care ei n-au obținut-o niciodată? Pe care nu și-au impus-o cu perseverență și continuu? Este oare posibil ca tu sau eu să nu avem nevoie să trecem prin procesul transformării în „oameni noi“?

Isus Mîntuitorul poate schimba viața fiecăruia care vine la El cu inima deschisă. N-ar trebui oare să ne întîlnim cu El în drumul spre Emaus, în drum spre locuința Sa, sub dudul lui Zacheu sau în umbra Crucii de pe Golgota? El scrutează zărea și vrea să ne primească cum a primit tatăl pe fiul risipitor. (Mat. 11,29—31; Luca 15,20—24; Apoc. 22,17).

PAGINI DE ISTORIE ADVENTĂ

Solia îndreptățirii prin Credință a fost făcută cunoscută clar și pe deplin la Conferința Generală ținută la Minneapolis, Minn., în noiembrie 1888. Acesta deveni unicul mare subiect de studiu în partea devoțională a Conferinței. Se crede că se știa mai dinainte despre prezentarea subiectului, și că era o înțelegere ca să se facă o discuție amănunțită asupra lui la această Conferință. În orice caz, această discuție a avut loc.

Solia nu a fost primită la fel de toți care au participat la Conferință; de fapt, au existat serioase deosebiri de păreri printre conducători cu privire la această solie. Acest dezacord de opinii poate fi clasificat după cum urmează:

Categoria 1. Cei care au văzut marea lumină în această solie și au primit-o cu bucurie; care au crezut-o ca fiind aspectul cel mai esențial din Evanghelie și și-au dat seama că acesteia ar trebui să i se acorde o mare atenție în toate eforturile de a salva pe cei pierduți. Pentru această categorie de credincioși solia a părut a fi adevăratul secret al unei vieți de biruință în lupta cu păcatul și că marelui adevăr de a fi făcut neprihănit

DOMNUL — neprihănirea noastră

prin credință în Fiul lui Dumnezeu era cea mai presantă nevoie a bisericii rămășiței pentru înălțarea la ceruri la cea de a doua venire.

Categoria 2. Erau unii care aveau totuși îndoială cu privire la „noua învățătură“, așa cum o numeau ei. Ei păreau neînstare a o înțelegere. Ei nu puteau să ajungă la o concluzie. Și ca urmare la aceasta, mîntea lor a fost adusă într-o stare de zăpăceală și confuzie. Ei nici nu acceptau dar nici nu respingeau solia din timpul acela.

Categoria 3. Erau însă alții care se opuneau categoric prezentării soliei. Ei pretindeau că adevărul îndreptățirii prin credință a fost recunoscut de poporul nostru chiar de la început și acest fapt este adevărat din punct de vedere teoretic. Pentru acest motiv ei nu vedeau necesitatea de a se pune un accent așa de mare pe acest subiect așa cum făceau susținătorii acestei învățături. Mai mult decît atît, ei se temeau că accentul pus pe

această temă a îndreptăririi prin credință va arunca o umbră asupra doctrinei căreia i s-a acordat o deosebită importanță de la începutul istoriei denominațiunii noastre; și deoarece ei considerau predicarea acelor distincte învățături ca fiind secretul puterii și creșterii mișcării noastre, ei se temeau că dacă aceste percepțe ar fi umbrite de oricare altă învățătură sau solie, cauza noastră și-ar pierde forța și caracterul ei distinctiv. Din pricina acestor temeri, ei au considerat că e de datorita lor să apere atât cauza cât și pe credincioșii printr-o opunere categorică.

Această deosebire de vederi a avut urmări serioase. A dat naștere la controverse și la un grad de răcire a relațiilor frățesti, ceea ce a fost foarte regretabil. Dar cu trecerea anilor, dorința și speranța au crescut continuu — da, nădejdea — că într-o zi solia îndreptării prin Credință va străluci în toată puterea, măreția și valoarea ei intrinsecă și va primi recunoaștere deplină. Și în același timp, înțelegerea greșită și opunerea, vor dispărea. La mulți există acum o convingere presantă că această solie a îndreptării prin Credință ar trebui să fie studiată, prezentată și subliniată în cea mai deplină măsură pe care o cere importanța ei.

Izvorul de unde a venit solia

Pentru a se da o garanție deplină, era necesar ca solia Neprihănirii și Îndreptării prin Credință care veni în acel timp, să se facă prin directă conducere a lui Dumnezeu, din cauza confuziei ce rezultase prin opoziția ridicată împotriva ei. Declarațiile care urmează ar trebui să îndepărteze orice umbră de îndoială cu privire la izvorul soliei prezentată la Conferința de la Minneapolis: „Solia prezentă — Îndreptarea prin Credință — este o solie de la Dumnezeu: ea poartă scrisorile de acreditare divină, deoarece roadele ei duc la sfințire“.

„Solii purtând scrisorile de acreditare divină sînt trimise

poporului lui Dumnezeu; slava, măreția, neprihănirea lui Hristos plin de bunătate și de adevăr, sînt prezentate; plinătatea dumnezeirii în Isus Hristos ne este expusă cu frumusețea și splendoarea ei pentru a atrage pe toți aceia ale căror inimi nu sînt închise de prejudecăți. Noi știm că Dumnezeu lucrează printre noi. Vedem suflute întoarse de la păcat la neprihănire; Vedem credința reînsușlețită în inimile celor pocăiți“.

Primirea ei deosebită

Așa cum s-a arătat mai sus, unii care au participat la Conferința de la Minneapolis au primit solia Îndreptării prin Credință cu mare satisfacție. Pentru ei a fost o solie de viață. Ea le-a dat o nouă apreciere a lui Hristos o nouă viziune a marelui Său sacrificiu de la Golgota. Aceasta a adus în inimile lor pace, bucurie și nădejde. Ea a fost cel mai important element necesar pentru a pregăti un popor care să întîmpine pe Dumnezeu.

Aceste persoane s-au reîntors în comunitățile lor cu o nouă dorință de a trăi Evanghelia salvării din păcat, și de a ajuta pe frații lor să accepte, prin credință, neprihănirea Domnului Hristos așa cum este descoperită în Evanghelie. În-săși sora White a avut o foarte activă și lucrătoare participare în această lucrare, și a raportat în revista Review unele din experiențele sale. De exemplu:

„Noi mulțumim Domnului din toată inima că avem această lumină prețioasă și ne bucurăm că avem o solie pentru acest timp care este adevărul prezent. Vestea cea bună că Domnul Isus Hristos este neprihănirea noastră a adus și aduce alinare în multe, multe suflute și Dumnezeu spune poporului Său: „Mergeți înainte“. Solia către biserică din Laodicea este aplicabilă stării noastre. Cît de clar este descrisă poziția acelor care consideră că ei au tot adevărul, care se laudă cu cunoștința lor despre Cuvîntul lui Dumnezeu, în timp ce puterea lui sfințitoare nu este simțită în viața

lor zilnică. Înflăcărarea dragostei lui Dumnezeu lipsește din inimile lor, dar tocmai această inflăcărare a dragostei este cea care face pe poporul lui Dumnezeu să fie lumina lumii... „

„În fiecare adunare de la acea Conferință Generală încoace, cei credincioși primesc cu bucurie prețioasa solie a neprihănirii Domnului Hristos. Noi mulțumim lui Dumnezeu că sînt suflute care își dau seama că ele au nevoie de ceea ce ele nu posedă, — aurul credinței și dragostei, haina albă a neprihănirii lui Hristos. Dacă pozezi aceste daruri prețioase, templul sufletului nu va mai fi un sanctuar pîngărit. Frați și surori, vă îndemn, în numele lui Isus Hristos din Nazaret, să lucrați unde Dumnezeu lucrează.

Opt luni mai tîrziu a apărut în revistă următoarea declarație: „Călătoresc din loc în loc, participînd la adunări unde solia neprihănirii lui Hristos este predicată. Am considerat un privilegiu de a sta de partea fraților mei să prezint mărturia cu solia pentru timpul de față și am văzut că puterea lui Dumnezeu însoțea solia oriunde era prezentată“.

Despre o adunare din South Lancaster ea declara: „Nicio dată nu am văzut o lucrare de reînviore spirituală care să se facă cu atîta perfecțiune, și totuși să rămîină atît de liberă de orice emoție exagerată. Nu s-a făcut nici o insistare sau invitare la consacrare. Credincioșii nu erau invitați să pășească în fața amvonului, dar exista un simțămînt solemn că Domnul Hristos a venit să chema la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Cei cu inima sinceră erau dispuși să-și mărturisească păcatele și să aducă roade de ascultare față de Dumnezeu prin pocăință și predare, atît cît sta în puterea lor. Noi aveam impresia că respirăm din chiar atmosfera cerească. Ingerii planau într-adevăr asupra noastră. Erau mulți care declarau în mod solemn că în timp ce adevărurile pătrunzătoare erau prezentate, ei au fost determinați să recunoască, în lumina Legii, că sînt păcătoși. Ei se

încrezuseră în propria lor neprihănire. Acum ei vedeau această neprihănire a lor ca fiind o cîrpă murdară, în comparație cu neprihănirea Domnului Hristos, singura care este acceptată de Dumnezeu. În timp ce ei nu erau fățiș călcători ai Legii, ei s-au văzut pe ei înșiși stăpîniți de păcat în inima lor. Ei înlocuiseră pe Tatăl lor ceresc cu alți zei. Ei se străduiseră să se abțină de la păcat, dar se încrezuseră în propria lor putere. Să venim la Domnul Isus așa cum sîntem mărturisindu-ne păcatele și să predăm sufletele noastre deznădăjduite milostivului nostru Răscumpărător. Aceasta sumpune mîndria inimii și însemnează o răstîgnire a eului⁶.

Ce puternică reînviore a adevăratei spiritualități, ce restabilire a vieții spirituale, ce curățire de păcat, ce revărsare a Duhului Sfînt și ce manifestare a puterii divine pentru încheierea lucrării în propria noastră viață și în lume, ar fi avut loc în poporul lui Dumnezeu dacă toți slujitorii noștri ar fi plecat de la acea Conferință așa cum a plecat această sinceră și ascultătoare servă a Domnului!

Solia a întîmpinat dificultăți

Ce trist, cît de profund regretabil este faptul că această solie a neprihănirii Domnului Hristos, a trebuit, la timpul venirii ei, să întîmpine dificultăți din partea bărbaților zeloși, bineintenționați din lucrarea lui Dumnezeu! Această solie niciodată nu a fost primită nici vestită, și nici nu i s-a acordat o desfășurare nestîngerită, așa cum ar fi trebuit pentru ca să transmită bisericii nemărginitele binecuvîntări ce se găsesc ascunse în ea. Seriozitatea exercitării unei astfel de influențe este indicată prin muștrările care au fost date. Aceste cuvinte de muștrare și avertizare să primească cea mai profundă considerație în timpul acesta.

„Dar există și din aceia care nu vād nici o necesitate pentru o lucrare deosebită în acest timp. În timp ce Dumnezeu lucrează pentru a trezi pe popo-

rul Său, ei caută să dea la o parte solia de avertizare, de muștrare și de îmbiere la pocăință. Influența lor tinde să liniștească temerile poporului și să-i împiedice de a se trezi față de solemnitatea acestui timp. Aceia care fac lucrul acesta dau un sunet clar din trîmbiță. Ei ar trebui să-și dea seama de situație, însă ei sînt prinși în mrejele lui Satana⁶.

Notați seriosul rechizitoriu care urmează:

„Veți face cunoștință cu aceia care vor zice: — Sînteți prea mult mișcați de problemă. Sînteți prea zeloși. Nu trebuie să vă străduiți pentru însușirea neprihănirii lui Hristos și să faceți atît de mult în privința aceasta. Trebuie să predicați Legea... — Ca popor, noi predicăm Legea. Noi trebuie să predicăm pe Hristos în Lege și va fi vitalitate și nutriment în predicarea ce va fi ca hrană pentru turma înfometată a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne încredem deloc în propriile noastre merite, ci în meritele lui Isus din Nazaret⁶.

De asemenea, notați serioasa implicație în următoarele declarații:

„Unii din frații noștri nu primesc solia lui Dumnezeu despre acest subiect. Ei par a fi îngrijorați ca nici unul din slujitorii să nu se îndepărteze de fostul lor mod de a învăța pe alții bunele și vechile doctrine. Noi întrebăm, nu este timpul ca lumină nouă să se dea poporului lui Dumnezeu pentru a-l trezi la o mai mare seriozitate și zel? Marile, prețioasele și excepționalele făgăduințe date nouă în Sfintele Scripturi au fost pierdute din vedere într-o mare măsură, așa cum vrăjmașul întregii neprihăniri a plănuit să fie. El a aruncat o negură deasă între noi și Dumnezeul nostru, pentru ca să nu putem vedea adevăratul caracter al lui Dumnezeu⁶.

„Dumnezeu a trimis poporului Său mărturii despre adevăr și neprihănire, și ei sînt invitați să înalțe pe Isus și să preamărească neprihănirea Sa. Aceia pe care Dumnezeu îi trimite cu o solie sînt doar oameni, dar care este caracterul

soliei pe care ei o duc? Veți cuteza să întoarceți spatele sau să luați în serios avertizările, deoarece Dumnezeu nu v-a consultat cu privire la ce fel de solie s-ar prefera? Dumnezeu cheamă bărbați care vor vorbi, care vor rosti Cuvîntul cu putere. Dumnezeu ridică soli ai Săi să facă lucrarea Sa pentru acest timp. Unii întorc spatele soliei neprihănirii lui Hristos pentru a birfi pe oameni⁶.

„Domnul a trimis o solie pentru a trezi pe poporul Său la pocăință și să aducă primele lor roade; dar cum a fost primită solia? În timp ce unii au luat seama la ea, alții au manifestat dispreț și reproș față de solie și sol. Spiritualitatea a pierit, umilînța și simplitatea asemenea unui copil au dispărut; o mărturisire de credință mecanică, de formă, a luat locul dragostei și consacrării. Trebuia ca această jalnică stare de lucruri să continue? Lumina dragostei lui Dumnezeu trebuia să se stingă în întuneric?⁶

Pentru ca să nu pierdem puterea acestor solii pătrunzătoare pînă în adîncul inimii, să subliniem punctele principale:

1. Dumnezeu a ridicat bărbați care să facă față necesității timpului.

2. Unii au căutat să înlăture solia și să împiedice o trezire în poporul Domnului.

3. Astfel de persoane erau prinse în cursă de vrăjmașul sufletelor și au dat un sunet de trîmbiță neclar.

4. Acești oameni declarau că Legea trebuie să fie predicată — nu neprihănirea lui Hristos.

5. Îndemnul este de a predica pe Hristos în Lege.

6. Unora le era teamă de o îndepărtare de la fostul lor mod de a predica bunele și vechile doctrine.

7. Dumnezeu a ridicat bărbați care să vestească solia Îndreptății prin credință.

8. Somația: „Veți lua în serios avertizările sau veți cuteza să întoarceți spatele?“

9. Dublul rezultat al respingerii soliei:

a) Moartea spirituală.

b) Manifestarea unei mărturisiri de credință mecanică, de formă.

10. Întrebarea crucială: „Trebuie ca această jalnică stare de lucruri să continue?”

Fără îndoială acesta este un adevărat rezumat.

Rezultatele dezacordului de opinii

Dezacordul și contradicția ce au apărut printre persoanele cu răspundere, din cauza opoziției față de solia neprihănirii în Hristos, a produs o reacție foarte nefavorabilă. Membri de rând din popor erau în confuzie și nu știau ce să facă. Cu privire la această reacție, citim:

„Dacă toți frații noștri ar fi împreună lucrători cu Dumnezeu, ei nu s-ar îndoii de faptul că solia pe care El ne-a trimis-o în acești ultimi doi ani este venită din cer. Tinerii noștri privesc la frații mai vîrstnici și deoarece văd că cei vîrstnici nu acceptă solia ci o tratează ca și cum nu ar avea nici o importanță, acest fapt influențează pe aceia care nu cunosc Scripturile, să respingă lumina. Aceia care refuză să primească adevărul, se interpun între popor și lumină. Dar nu este nici o scuză pentru oricine refuză lumina, deoarece a fost clar făcută cunoscut. Nu trebuie să se stea în ignoranță... În loc de a te împotrivi din răspuțeri carului adevărului care este oprit pe un drum înclinat, tu trebuie să lucrezi cu toată puterea ta pentru a contribui la înaintarea lui.”

„Timp de aproape doi ani, îndemnăm pe credincioși să vină și să primească lumina și adevărul cu privire la neprihănirea lui Hristos, dar ei nu știu ce să facă: să vină să primească acest adevăr prețios sau nu. Ei sînt preocupați cu propriile lor idei. Ei nu primesc în inimă pe Mîntuitorul.”

„Unii au întors spatele soliei pentru a birji pe oameni... A treia solie îngerească nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pămîntul cu slava ei va fi numită o „lumină falsă” de către aceia care refuză să umble în slava ei mereu crescîndă. Lucrarea care trebuia să fie făcută, va fi lăsată nefăcu-

tă de respingătorii adevărului, din pricina necredinței lor. Vă rog fierbinte, pe voi care vă împotriviți luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați lumina trimisă din cer să strălucească asupra lor în raze clare și constante.”

„Nimeni să nu se expună riscului de a se interpune între poporul Său și solia cerească. Solia lui Dumnezeu va fi dată poporului Său; și dacă nu ar fi nici un glas printre credincioși pentru a o da, atunci pietrele ar vorbi. Invit pe fiecare slujitor să caute pe Domnul, să dea la o parte mîndria, să pună capăt luptei după întietate și să-și umilească inima înaintea lui Dumnezeu. Răceala din inimă, necredința acelor care ar trebui să aibă credință, este ceea ce ține comunitățile în lipsă de putere spirituală.”

Importanța solemnă a acestor cuvinte dictate din cer să nu fie trecută cu vederea. Rețineți bine aceste declarații clare ca cristalul:

1. Solia din 1888-90 a fost dată de Dumnezeu.

2. Respingerea ei de către unii frați cu mai multă experiență a determinat pe unii mai tineri să fie cuprinși de nesiguranță și confuzie.

3. Aceia care au respins solia s-au interpus între lumină și popor.

4. Nu există nici o scuză; lumina a fost făcută cunoscut cu toată claritatea.

5. Motivul pentru care oamenii sînt întîrziatori în a primi acest prețios adevăr este că ei sînt preocupați cu propriile lor idei.

6. Tendința unora este de a se îndepărta de solie pentru a birji pe soli.

7. Aceia care refuză să trăiască în această lumină mereu crescîndă nu vor fi în stare să înțeleagă întreita solie îngerească.

8. Aceia care refuză să umble în această lumină cerească, care trebuie să înțarească pe credincios cu slava ei, o vor numi o „lumină falsă”.

9. Ca rezultat al necredinței lor, o lucrare importantă va fi lăsată nefăcută.

10. Rugămîntea stăruitoare și solemnă față de aceia care se împotrivesc luminii pentru a „se da la o parte din calea” poporului lui Dumnezeu.

11. Astfel de orbire spirituală produce „tristețe în cer”.

12. Asigurarea pozitivă că Dumnezeu „a ridicat soli și le-a dăruit Duhul Său”.

13. Dacă nu s-ar fi ridicat nici un glas omenesc pentru a da solia, atunci chiar pietrele ar fi vorbit.

14. Apelul adresat fiecărui slujitor de a-și umili inima înaintea lui Dumnezeu pentru ca putere spirituală să vină asupra bisericii.

Desigur, comentarii asupra acestor avertizări solemne și rugămînți stăruitoare ar fi de prisos.

Principii fundamentale implicate

În spatele împotrivirii este descoperit complotul viclean al capacității lui Satan, vrăjmașul întregii neprihăniri. Chiar faptul hotărîrii sale de a neutraliza solia și efectele ei inevitabile este dovada importanței și marelui ei valori; și cit de teribile trebuie să fie rezultatele oricărei victorii din partea sa prin înfrîngerea ei? Cu privire la planul viclean al lui Satana, ni se dau avertizări clare:

„Vrăjmașul celor credincioși și al lui Dumnezeu nu dorește ca acest adevăr — Îndreptățirea prin Credință — să fie prezentat cu claritate; deoarece el știe că dacă credincioșii îl primesc pe deplin, puterea lui, va fi înfrîntă. Dacă el poate să controleze mîntea acestora așa încît îndoiala, necredința și întunecimea spirituală să formeze experiența acelor care pretind a fi copii ai lui Dumnezeu, el îi poate birui cu ispită.”

„Primejdia de a refuza lumina venită de la Dumnezeu să ne facă atenți în ce privește rugăciunea, ca nici unul dintre noi să nu aibă o inimă rea de necredință. Cînd Mielul lui Dumnezeu a fost crucificat la Golgota, prevestirea morții lui Satana a sunat; și dacă vrăjmașul adevărului și neprihănirii poate să șteargă din mîntea

gîndul că este necesar să depindem de neprihănirea lui Hristos pentru mîntuire, el o va face. Dacă Satana poate să reușească în a determina pe păcătos să pună preț pe propriile sale fapte, ca fapte meritorii și de neprihănire, el știe că poate să-l biruiască prin ispitele sale și să-l facă victima și prada sa. Înălțați pe Isus în fața tuturor. Ungeți ușorii casei cu singele Mielului jertfit la Golgota și sînteți în siguranță“.

Încă odată să rezumăm aceste declarații, din cauza importanței lor atotcuprinzătoare :

1. Satana este cel care nu doarește ca adevărul despre Îndreptățirea prin credință să fie prezentat.

2. Motivul este acesta : Dacă acest adevăr este primit pe deplin de către credincioși, puterea lui Satana va fi înfrîntă.

3. Dacă Satana reușește să răspîndească printre credincioși îndoiala și necredința, el îi poate birui prin ispită.

4. Dorința lui Satana este de a șterge din mintea credincioșilor gîndul că pentru mîntuirea noastră este necesar să depindem de neprihănirea Domnului Isus.

5. Satana știe că dacă poate să determine pe oameni să considere că neprihănirea se capătă prin propriile lor fapte, atunci ei vor fi victimele lui.

6. De aceea ni se dă îndemnul : „Înălțați în fața lumii pe Mîntuitorul Cel răstignit, și puneți-vă încrederea în singele Său“.

Ce invitație la rugăciune este prezentată aici ! În ce profundă umilință ar trebui să căutăm pe Dumnezeu pentru ungera cu alifie cerească pentru ochi ! Numai prin deplina acceptare și însușire a acestor minunate prevederi poate un popor să fie pregătit să stea fără pată sau ceva de felul acesta, înaintea unui Dumnezeu sfînt la venirea Sa. Numai în felul acesta poruncile Sale pot fi păstrate cu adevărat, și numai prin această putere divină poate biserica să-și încheie marea sa misiune.

Pastor-Consilier
M. Popa

harul și legea morală

Căci harul lui Dumnezeu... ne învață... să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie“. (Tit 2,11.12).

Am văzut că harul lui Dumnezeu este oferit tuturor, dar că el aduce mîntuire numai pentru acei care îl primesc de bunăvoie. Dacă harul lui Dumnezeu nu aduce mîntuire pentru cei care-l refuză, ce se întîmplă cu aceia care se încred numai și numai în acest har fără să se străduiască a cunoaște voia lui Dumnezeu, și mai ales fără să caute a trăi după ea ? Acordă harul lui Dumnezeu și acestora mîntuirea ? Întrebarea aceasta este de un deosebit interes, mai ales dacă ne gîndim că o bună parte din acei care se cheamă a fi urmași ai Domnului Isus Hristos, cred și propovăduiesc cu putere că pentru obținerea mîntuirii, credinciosul nu mai trebuie să facă nimic altceva, decît să se încreadă în harul aducător de mîntuire al lui Dumnezeu. Tot ce a trebuit să se facă în vederea mîntuirii a fost făcut de Domnul cînd a fost pe pămînt. El a împlinit totul pentru noi, iar noi nu mai avem nimic de împlinit, ci doar să așteptăm să se realizeze „fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mîntuitor Isus Hristos“. (Tit 2,13), deoarece „nu mai sîntem sub lege, ci sub har“. Si, dacă mîntuirea vine prin har, „atunci nu mai este prin fapte, alminterea harul n-ar mai fi har“. (Rom. 11,6).

Iată dar că nu trebuie să ne îngrijim prea mult a face fapte în vederea obținerii mîntuirii, nici să ne străduim a păzi legea, care a fost numai pînă la Hristos, deoarece de aci înainte este îndestulătoare numai credința în harul cel mare al lui Dumnezeu. Acestea sînt, în general, susținerile acelora care

resping obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu și care trăiesc în speranța că Dumnezeu, în marea Sa iubire și îndurare, pînă în cele din urmă, va șterge cu buretele milostivirii și iertării Sale toate faptele rele pe care le-au făcut în timpul vieții lor de pe pămînt.

Pentru cercetătorul care rămîne numai la suprafața adevărurilor divine, fără a pătrunde în adîncul înțelesului lor, lucrurile par să fie așa. Dacă în Sfînta Scriptură n-ar exista și alte texte care să lămurească pe cele amintite mai sus, am putea conchide că faptele n-au nici o leaătură cu mîntuirea. Dar, dat fiind faptul că nici un adevăr absolut necesar mîntuirii noastre n-a rămas nelămurit. Bunul Dumnezeu a avut grijă ca și în ce privește această parte a adevărului, să ne putem bucura de deplină lumină.

Problema care se pune acum este aceasta : în ce măsură contribuie faptele la obținerea sau pierderea mîntuirii ? Care este locul pe care-l ocupă faptele pe calea dobîndirii vieții veșnice ? Cu alte cuvinte este adevărat că în ce privește mîntuirea, faptele nu mai au nici un rol de îndeplinit sau, dimpotrivă, că pentru a ajunge la viață veșnică, credinciosul trebuie să facă numai fapte bune ? Înainte de a răspunde la această întrebare vom aminti, în treacăt, că în această privință se fac două mari greșeli. Unii susțin că păcătosul este mîntuit numai prin faptele Legii. Aceasta înseamnă că — datorită propriilor sale eforturi — poate să se pună în armonie cu Dumnezeul ei, deci, să obțină în cele din urmă mîntuirea. Din această categorie făceau parte și Fariseii și Cărturarii de pe vremea Domnului Isus Hristos, care erau foarte scrupuloși în ceea ce

privește păzirea Legii, dar mai ales în împlinirea tradiției pe care o socoteau chiar mai presus decât Legea. Ei se țineau cu strictețe de litera Legii, dar neglijau spiritul ei. În timp ce căutau să nu treacă cu nici o iotă peste textul Legii, inima le era plină de ambiție, egoism și chiar ură înverșunată împotriva Fiului lui Dumnezeu, pe Care, în cele din urmă, L-au condamnat la moarte pe cruce. Alții dimpotrivă susțin că „credința în Hristos, ne-ar scuti de ținerea Legii lui Dumnezeu, și că — dat fiind că numai prin credință ne facem părtași de harul lui Hristos — faptele noastre nu ar avea nimic de a face cu mântuirea“.

Astfel pusă problema, s-ar părea că sintem făcuți a crede că harul și Legea s-ar exclude reciproc, ceea ce nu corespunde în nici un chip cu realitatea, deoarece harul și Legea, de parte de a se exclude, dimpotrivă, se completează reciproc, rămânând în deplină armonie. Pentru a putea înțelege mai bine această armonizare dintre har și Lege, va trebui să ne străduim a înțelege care este:

Rolul Legii în lucrarea de mântuire

„Legea este expresia fidelă a naturii lui Dumnezeu; ea este întruparea marelui principiu al iubirii și de aceea este temelie stăpînirii și guvernării Sale în cer și pe pămînt“. Ea este expresia caracterului și voinței lui Dumnezeu. Și cum caracterul Lui este desăvîrșit, tot așa și Legea Sa este „sfîntă, dreaptă și bună“, adică desăvîrșită (Rom. 7,12). Reogîndînd caracterul și voința lui Dumnezeu, și întrupînd marele principiu al iubirii, Legea celor Zece Porunci, sau Legea Morală, este neschimbătoare și veșnică, tot atît de neschimbătoare și veșnică, ca Insuși Dumnezeu, Care „este același ieri, și azi și în veci“. (Evrei 13,8).

Apostolul Pavel, vorbind despre rolul pe care-l are Legea în această vastă lucrare de curățire și înnoire a inimii omenești, constată că ea îndeplinește funcțiunea de descoperitoare de păcate, „căci ni-

meni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“; pentru că „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesti!“ (Rom. 3,20; 7,7).

În aceeași ordine de idei, pentru a ne face să înțelegem și mai bine această funcțiune a Legii, apostolul Iacob o compară cu o oglindă în care cel ce se privește în ea se vede așa cum este. Această oglindă, care este „Legea desăvîrșirii“, va descoperi celui ce se privește în ea, pe de-o parte, perfecțiunea și sfințenia lui Dumnezeu, iar pe de altă parte, mizeria sa morală cu tot cortegiul nesfîrșit al păcatelor de tot felul. În același timp, ea va trezi în păcătoșii simțămîntul mării lui vinovății și imposibilitatea de a se elibera de ea prin propriile lui eforturi. În felul acesta înțelegem că Legea nu aduce mântuire, și nici nu este menirea ei să facă aceasta, ci dimpotrivă, ea aduce condamnarea de care păcătoșul singur nu poate scăpa cu nici un chip. Aceasta este ceea ce spune apostolul Pavel cînd zice că „Legea aduce minie“ (Rom. 4,15), deoarece ea zice: „Să nu ieși în deșert Numele Domnului, Dumnezeului tău, căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui“ (Ex. 20,7).

Legea, îndrumător spre Hristos

Acela care s-a abătut de la ascultarea față de Legea morală, aflîndu-se față-n față cu desăvîrșirea cerută de ea, se va convinge — prin lucrarea Duhului Sfînt — din ce în ce mai mult, de nedesăvîrșirea lui morală, adică de starea de păcătoșenie în care se află, ceea ce va trezi în el dorința după o stare mai bună. În dorul lui fierbinte de a se apropia de desăvîrșire, el va încerca să spele toate petele și mînjiturile arătate lui de „ogînda“ cea minunată, care este „Legea desăvîrșirii“, descoperitoare de păcate, dar toate străduin-

țele lui se vor dovedi a nu-i veni cu nimic în ajutor. Zdrobit, abătut și descurajat el va cădea neputincios la picioarele crucii și cu ultimele lui puteri, cu ochii pironiți spre Domnul, el îl va implora: „Ajută, Doamne neputinței mele“. Și astfel Legea, îndeplinindu-și cu prisosință și celălalt mare rol pe care-l mai are, „ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință“. (Gal. 3,24). „Pavel se referă aici în mod deosebit la sistemul ceremonial, care atrăgea atenția la Hristos. Este de asemenea adevărat că Legea Morală era intenționată de Dumnezeu să conducă pe credincios la Hristos, deoarece descoperă acestora păcatele lor, și în felul acesta nevoia lor de curățire de păcat“.

Și ce s-a întîmplat, într-adevăr, pentru copilul lui Dumnezeu cînd a venit Hristos, în ce privește chestiunea „Legii“, care fusese „îndrumătorul“ nostru? În ce privește legile ceremoniale, ele au încetat printr-o rînduială divină a limitării, deoarece jertfa lui Hristos a luat locul sacrificărilor de animale, și în felul acesta s-au sfîrșit legile care guvernau astfel de sacrificii. În ce privește rînduialile civile, ele și-au pierdut însemnătatea, pentru simplul motiv că Israelul (din vechime) a încetat ca stat, locul lui fiind luat de Israelul spiritual. În ce privește Legea Morală, Decalogul, ea nu se mai află pe două table de piatră, ca ceva separat de om. În schimb, acei care sînt „îndreptățiți prin credință (vers. 24) în Hristos, devin făpturi noi în Hristos Isus (2 Cor. 5,17), cu Legea lui Dumnezeu scrisă în cugetul și inima lor (Evrei 8,10). Și în felul acesta „dreptatea“ (sau „cerințele“) „Legii“ este împlinită în ei. Este greu de înțeles cum se poate ca cineva să tragă concluzia că Pavel vestește aici desființarea Decalogului, marea Lege Morală a lui Dumnezeu. Atîta vreme cît durează inimile și gîndurile cele noi ale copiilor lui Dumnezeu, Legea divină este gravată în ele cu litere vii. Iată cum se exprimă și Spiritul Profetic în legătură cu ro-

lul de „îndrumător“ al Legii Morale: „Sînt întrebată cu privire la — Legea — din Galateni. Care este îndrumătorul care să ne aducă la Hristos? Răspund: — Atît legea ceremonială cît și cea morală a celor Zece Porunci“.

„Cînd mîntea este atrasă la crucea de pe Golgota, Hristos este recunoscut, chiar cu vederea noastră nedesăvîrșită ca Mîntuitor. Pentru ce a murit El? Ca urmare a păcatului. Ce este păcatul? Călcarea Legii. Atunci ochii sînt deschiși pentru a vedea caracterul păcatului. Legea este călcată, dar ea nu poate ierta pe călcătorul ei. Unde este remediul? Legea ne mîină la Hristos care a atîrnat pe cruce ca să poată fi în stare să dea dreptatea Sa celui păcătos și căzut, și în felul acesta să ne înfățișeze Tatălui, în caracterul Său cel drept“.

„Legea nu are putere să ierte pe călcătorul ei, ci îl îndreaptă la Isus Hristos, Care-i spune: Iți voi lua păcatul și-l voi purta Eu Insumi, dacă Mă vei primi ca locuitor al tău și ca garant al tău. Revino la ascultare și-ți voi pune în socoteală dreptatea Mea“.

Deci, „misiunea Legii constă în a pregăti lucrarea Domnului Hristos în inimă. Scopul ei a fost — și mai este încă — de a face pe păcătos să simtă nevoia de iertare, de a face ca sufletul credincios să dorească cu înfocare după mîntuire. Legea nu aduce mîntuire; ea o face doar posibilă“.

Legea și păcatul

Este bine să amintim aci cuvîntul Scripturii care zice: „Oricine face păcat, face și călcarea de lege; și păcatul este călcarea legii“, dar „unde nu este o lege, acolo nu există nici călcarea de lege“. (1 Ioan 3,4; Rom. 4,15). Amintim aceasta pentru că există părerea că credinciosul vechiului legămînt era mîntuit prin faptele Legii, iar credinciosul noului legămînt este mîntuit prin har și că, prin urmare, mîntuirea venind prin har, Legea a fost desființată. Dar, ce ar însemna, oare, dacă lucrurile ar sta, într-adevăr, așa? Dacă păcatul este „călcarea legii“, și

dacă în noul legămînt nu mai este nici o lege care ar putea fi călcată, ce altceva ar însemna, decît că de la Domnul nostru Isus Hristos încoace, nimeni n-ar mai fi putut face nici un păcat. Cu alte cuvinte, faptele cele mai murdare, cele mai josnice, cele mai îngrozitoare pe care le-ar fi putut născoci mîntea cea mai decăzută, n-ar mai putea constitui „păcat“. Și dacă s-ar întreba, de ce? — răspunsul ar fi, pentru că neexistînd lege, n-ar exista nici călcarea de lege, adică n-ar exista nici păcat.

Dar aceasta ar însemna mai departe, că orice faptă ar fi făcută de cei păcătoși — de la Domnul Hristos încoace — desprecare se crede că ar fi desființat Legea — ei n-ar putea fi, cu niciun chip, considerați ca păcătoși. Și atunci, datorită existenței harului — prin forța lucrurilor — toate miliardele de suflete care au trăit și mai trăiesc încă sub dispensațiunea acestui har, trebuie să fie considerați — independent de voința lor — ca „sfînti“, ceea ce este imposibil de admis. Aceasta este concluzia absurdă, nedreaptă și imposibilă la care se ajunge, dacă ne îndepărtăm de adevărul simplu al Sfințelor Scripturi.

Iarăși, admitînd că toți cei care au trăit înainte de Domnul Isus Hristos vor obține mîntuirea datorită faptelor lor proprii, aceasta ar însemna să comitem o altă greșală, tot atît de gravă ca și cea amintită mai sus, deoarece în acest caz, toți aceștia ar ajunge la viață veșnică nu prin meritele Domnului Isus Hristos, ci datorită propriilor lor merite, ceea ce iarăși nu concordă cu învățătura Sfințelor Scripturi.

Iată de ce harul și Legea, de parte de a se exclude, mai degrabă se întregesc reciproc. „Legea lui Dumnezeu își păstrează locul ei și în noua dispensațiune. Ea este tot atît de necesară astăzi ca și altădată pentru descoperirea păcatului. Ea rămîne pentru totdeauna oglinda descoperitoare de păcat. Ea nu încetează să fie „îndrumătorul“ care conduce pe păcătos la Hristos, unde el va

obține îndreptățirea prin credință. În loc de a mai aduce o jertfă pentru păcat, ca în vechia dispensațiune, păcătosul își îndreaptă, în credință, privirea către Domnul Hristos care a murit în locul lui, și obține în felul acesta binecuvîntările harului lui Dumnezeu“.

Și e și logic să fie așa, deoarece am văzut că, dacă nu admitem existența Legii Morale, nu putem admite nici existența păcatului, pentru că prin „păcat“ în sens biblic, se înțelege „călcarea Legii“. În cazul acesta, din clipa presupusei desființări a Legii, și, deci, din clipa intrării în dispensațiunea harului, toți oamenii acestei dispensațiuni ar trebui să fie socotiți „sfînti“, adică fără păcat. Iar dacă ar fi fără păcat, ei n-ar mai avea trebuință nici de har, deoarece harul aduce mîntuire numai pentru păcătoși. Ori, această părere — precum se vede — este departe de a corespunde cu învățătura Sfintei Scripturi, deoarece harul, în loc să ne scutească de păzirea Legii, dimpotrivă, el „ne învață s-o rupem cu păgînatatea și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie“. (Tit. 2,11,12).

Dar cum am putea noi ști care este „păgînatatea“ și care sînt „poftele lumesti“, dacă n-ar exista Cuvîntul Legii lui Dumnezeu care să arate ce este oprit a face, și ce nu. Căci, revenînd, vom aminti iarăși, odată cu apostolul Pavel, că păcatul — aci păgînatatea și poftele lumesti cu privire la care harul ne învață s-o rupem cu ele — îl cunoaștem numai prin Lege. Aceasta înseamnă că noi n-am cunoaște nici păgînatatea și nici poftele lumesti dacă nu ar exista Legea lui Dumnezeu, care pe lîngă rolul de „îndrumător“ spre Hristos, mai are și pe acela de a descoperi care sînt lucrurile care sînt socotite a fi păcat, de care trebuie să ne ferim, și care sînt acelea pe care le putem face.

Și iată cum harul, în loc să ne scutească de obligativitatea păzirii Legii lui Dumnezeu, prin faptul că ne învață s-o

(Continuare în pag. 14)

epistola

(Ez. 20,4). Atunci a început să le povestească experiența Lui cu părinții lor, cum și ei s-au răscolat împotriva Lui și I-au respins sfatul. El face lucrul acesta cu scopul de a le arăta cum că nenorocirile, calamitățile ce au venit asupra lor au fost un rezultat al lepădării Lui de către ei, și că singura lor nădejde în împrejurările în care ei se aflau, era întoarcerea lor la slujirea lui Jehova.

Dumnezeu începe prin a spune că El S-a făcut mai întâi cunoscut lui Israel în Egipt, când a hotărît să-i ducă în Țara Făgăduinței, o țară unde curge „lapte și miere“. (Ez. 20,6). El le-a cerut să lepede de la ei orice idol și orice alte uriciuni: „Dar ei s-au răzvrătit împotriva Mea, și n-au vrut să Mă asculte. Niciunul n-a lepădat uriciunile, care îi atrăgeau privirile, și n-a părăsit idolii Egiptului. Atunci am pus de gînd să-Mi vărs minia peste ei, să-Mi sleiesc minia împotriva lor, în mijlocul țării Egiptului“. Ez. 20,8.

Dumnezeu ar fi putut, pe bună dreptate, să-i lase în Egipt și să nu-i mai scoată din robia în care se găseau; dar în loc de a proceda astfel, El Și-a arătat îndurarea Lui față de ei, pentru Numele Său și i-a scos din țara Egiptului (vers. 10). Acolo, în pustia Sinai, El le-a vorbit din ceruri și le-a dat legi și porunci „pe care trebuia să le împlinească ca să trăiască prin ele... „Le-am dat și Sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sînt Domnul, care-i sfîțesc“. (Ez. 20,11—12).

Dar așa cum s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu în Egipt, tot așa s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și în pustie. Ez. 20,13: „Dar casa lui Israel s-a răzvrătit împotriva Mea în pustie. N-au urmat legile Mele, ci au lepădat porun-

Continuăm în numărul de față notele adiționale în legătură cu capitolul patru, de care ne-am ocupat în ultimul timp și din care prima parte am publicat-o în numărul trecut al revistei noastre.

Vorbind despre odihna Sabatului, va fi util să trecem în revistă

Experiența lui Israel

Este interesant în legătură cu subiectul în discuție, să ne reamintim despre experiența poporului Israel privind Sabatul, și care formează baza declarațiilor lui Dumnezeu în capitolul al 4-lea al epistolei către Evrei. Aceste pagini de istorie arată în mod clar că Sabatul zilei a șaptea a fost strîns legat de intrarea poporului Israel în Țara Făgăduinței, și dă ocazie ca Sabatul să fie introdus ca argument în epistola către Evrei, și este foarte important avînd în vedere avertizarea ca nu cumva credincioșii „să cadă în aceeaș pildă de neascultare“ (Ev. 4,11 u.p.).

Acesată istorie este raportată în cap. 20 al proorocului Ezechiel, și trebuie studiat cu atenție.

Ezechiel a trăit și a profetizat în timpul invadării Iudeii de către Nebucadnețar, cam în jurul anului 600 în. Hr. Regele Babilonului fusese deja odată la Ierusalim, și luase o parte din populația lui în captivitate, dar orașul și templul fuseseră cruțate. Nu era un timp deosebit de cel în care se aflau Iudeii atunci cînd se scria epistola către Evrei, iar armatele romane erau aproape să vină să distrugă totul, așa cum avea să se petreacă la anul 70 d.Hr.

În acel moment critic, unii dintre bătrînii lui Israel au venit să întrebe pe Domnul și „au șezut jos“ înaintea profetului Ezechiel (Ez. 20,1). Dumnezeu i-a informat imediat că „nu mă voi lăsa să fiu întrebă de voi“.

În schimb El avea ceva ce dorea să spună poporului. „Pune-le înaintea uriciunilor părinților lui“, porunci El profetului.

către evrei

cile Mele, pe care trebuie să le împlinescă omul, ca să trăiască prin ele, și Mi-au pingărit peste măsură de mult Sabatele Mele. Atunci am avut de gând să-Mi vărs minia peste ei în pustie, ca să-i nimicesc“.

Dumnezeu a ajuns la înțelegerea că poate ar fi mai bine să termine legăturile Lui cu Israel și „aceasta pentru că au lepădat poruncile Mele și n-au urmat legile Mele, și pentru că au pingărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor. Dar M-am uitat cu milă la ei, nu i-am nimicit, și nu i-am stîrpit în pustie“. Ez. 20,16-17.

Mulți ani poporul Israel a peregrinat în pustia Sinai, pînă ce aproape toată generația care a părăsit Egiptul, a pierit. Atunci Dumnezeu a vorbit copiilor lui Israel și le-a făcut aceeași făgăduință pe care a făcut-o și părinților lor, împreună însă cu avertizarea: „Atunci am zis fiilor lor în pustie: 'Nu vă luați după rînduielele părinților voștri, nu țineți obiceiurile lor, și nu vă spurcați cu idoli lor! Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru; umblați întocmai după rînduielele Mele, păziți poruncile Mele, și împliniți-le. Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sînt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sînt Domnul, Dumnezeul vostru!“ Ez. 20, 18—20.

Dar s-a dovedit că și copiii nu erau mai buni decît părinții lor. El a încercat atît pe părinți cît și pe copii și încercările Lui au dat greș. Astfel că Dumnezeu a hotărît ca să-i „împrăstie printre neamuri“, și să-i risipească în felurite țări pentru că n-au împlinit poruncile Mele, și au lepădat învățăturile Mele, au pingărit Sabatele Mele, și și-au întors ochii spre idoli părinților lor“. Ez. 20,24.

Trecînd în revistă aceste experiențe, Dumnezeu a spus lui Ezechiel să spună bătrînilor că

El nu se va lăsa întrebă de către ei, pentru că ei nu s-au întors de la păcatele părinților lor. Totuși Dumnezeu nu-i va părăsi cu totul. Dacă ei vor asculta glasul Lui, spuse El, Eu „vă voi trece sub toiag, și vă voi pune sub musturarea legămîntului. Voi deosebi dintre voi pe cei îndărătnici și pe cei ce nu-Mi sînt credincioși; îi voi scoate din țară în care sînt străini, dar nu vor merge iarăși în țara lui Israel. Și veți ști că Eu sînt Domnul“. Ez. 20,37—38. Cercetînd și triînd astfel poporul Său de neascultători, Dumnezeu spuse că... „îi voi primi cu bunăvoință, voi cere darurile voastre de mîncare, cele dinții roade din darurile voastre, și tot ce-mi veți închina. „Vă voi primi ca pe niște mirese cu miros plăcut, după ce vă voi scoate din mijlocul popoarelor, și vă voi strînge din țările în care sînteți risipiți; și voi fi sfințit de voi înaintea neamurilor“. vers. 41.

Dar Israel n-a dat pe față pocăința necesară, cerută de Dumnezeu, și în consecință avertizarea lui Dumnezeu că vor fi împrăstiați printre neamuri a fost în mod parțial adusă la îndeplinire în timpul lui Ezechiel. La cîtiva ani după acest interviu dintre bătrîni și Israel, Ezechiel și Dumnezeu, Nebucadnetar a venit la Ierusalim pentru ultima dată, a nimicît orașul și templul și a dus poporul în captivitate (2 Cron. 36, 13.20). Dumnezeu le-a trimis în repetate rînduri solii dar ei „au lepădat poruncile Mele, și n-au urmat legile Mele, și pentru că au pingărit Sabatele Mele, căci inima nu li s-a depărtat de la idoli lor“. (Ez. 20,16).

Nici un remediu! Teribile cuvinte. Și astfel, Israel a mers în captivitatea Babiloniană. Dar Dumnezeu își mai aduse aminte de ei. După șaptezeci de ani de captivitate, li s-a îngăduit să se întoarcă să-și reconstru-

iască templul și orașul, și le-a fost acordată ultima șansă, ultimul timp de har. Dar nici de data aceasta, ei nu s-au comportat mai bine. Ca și înainte, ei au respins cuvintele Lui și și-au bătut joc de profeții Săi. Ca o ultimă încercare, o ultimă speranță a îndreptării lor, Dumnezeu a trimis la ei pe Fiul Său. La aceasta se referea Domnul atunci cînd rosti parabola sau pilda vierilor:

„Ascultați o altă pildă. Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teac în ea, și a zidit un turn. Apoi a dat-o unor vierii, și a plecat în altă țară. Cînd a venit vremea roadelor, a trimis pe robii săi la vierii, ca să ia partea lui de rod. Vierii au pus mîna pe robii lui, și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorît, iar pe altul l-au ucis cu pietre. A mai trimis alți robi, mai mulți decît cei dintîi; și vierii i-au primit la fel. La urmă a trimis la ei pe fiul său, zicînd: — Vor primi cu cinste pe fiul meu! — Dar vierii, cînd au văzut pe fiul, au zis între ei: — Iată moștenitorul; veniți să-l omorîm și să punem stăpînire pe moștenirea lui! Și au pus mîna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorît. Acum, cînd va veni stăpînul viei, ce va face el vierilor acestora?“

Cînd poporul Iudeu și-a pronunțat astfel propria lui judecată, Domnul Hristos a confirmat aceasta spunînd: „De aceea, vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi, și va fi dată unui neam, care va aduce roadele cuvenite“. Mat. 21.43.

Cînd apostolul Pavel scria evreilor, momentul teribil al anului 70 d. Hr. se apropia. Pentru ultima dată templul avea să fie distrus, pentru a nu mai fi vreodată reconstruit. Regatul avea să fie luat de la ei și dat unei alte națiuni care să aducă roade. Ultima chemare a fost adresată în apelul apostolului Pavel — după care... nu va mai fi nici o cale, nici un remediu.

La această lungă istorie a necredincioșiei și a neascultării se face referire în capitolele 3 și 4 ale epistolei către Evrei.

Cu cele de mai sus în mintea noastră, devine clar faptul de ce anume apostolul pune în discuție Sabatul zilei a șaptea.

Aceasta este porunca deosebită care este menționată în raportul scăderilor și greșelilor lui Israel, și este de asemenea motivul specific prezentat de Dumnezeu pentru respingerea lor și pentru minia ce s-a abătut asupra lor. De șase ori Dumnezeu subliniază „SABATELE MELE“ în Ez. 20, ceea ce arată importanța pe care Dumnezeu o atribuie păzirii Sabatului (Ez. 20,12.13.16.20.21.24)

Ultima chemare adresată lui Israel

Se poate ridica încă și acum problema: n-au fost oare Iudeii atenți în a observa Sabatul după ce s-au întors din captivitatea Babiloniană? La această întrebare se poate răspunde că ei au fost nu numai atenți, ci chiar foarte atenți și grijulii în această problemă. Ei au ajuns chiar la extreme mergând chiar pînă la pervertirea intenției lui Dumnezeu cu privire la Sabat.

În timpul Domnului Isus, Sabatul devenise printre Iudei un jug al robiei, o povară greu de suportat. În loc de a fi un semn al sfințirii, el a devenit un semn al intolleranței, al bigotismului, al fariseismului și al unei mândrii spirituale. El își pierduse cu totul însemnătatea lui de simbol al odihnei lui Dumnezeu, și a devenit un simbol al propriei lor îndreptări.

În aceste împrejurări ce avea oare de făcut Dumnezeu? El a trimis pe Fiul Său ca să restornicească, să le redea adevărata însemnătate a Sabatului și al păzirii lui. Dar ei au respins pe Fiul lui Dumnezeu și în final L-au omorât. Pe bună dreptate putea Dumnezeu să întrebe apelînd la propria lor judecată: „Acum, dar, — zice Domnul — locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce aș mai fi putut face vicii Mele, și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea striguri sălbatici, cînd Eu mă așteptam să facă striguri buni?“ Is. 5,3.4.

În adevăr, Dumnezeu nu putea face nimic mai mult.

Dar mai era o rămășiță rămasă la Ierusalim. Mai înainte de nimicirea finală a orașului și a templului, El le-a trimis o solie. El le-a atras atenția asupra istoriei eșecului părinților lor și asupra motivului pentru care Dumnezeu i-a lepădat, subliniind nesocotirea Sabatului. Apoi El îi avertiză „ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare“ (Ev. 4,11). El le-a atras în mod deosebit atenția la Sabatul zilei a șaptea, Sabatul creațiunii, cînd Dumnezeu „S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui“. (Ev. 4,4). Această declarație El o leagă strîns de chemarea la pocăință, asociînd astfel odihna la care El cheamă poporul Său — odihnă și pace în Dumnezeu, adevărată convertire — cu Sabatul zilei a șaptea, cu odihna Sabatului zilei a șaptea.

Această problemă a Sabatului prezentată în epistola către Evrei, este importantă, avînd în vedere faptul că Dumnezeu era gata să ia via de la poporul Israel și s-o dea „unui neam care va aduce roadele convenite“. (Mat. 21,43). Dumnezeu știa că va veni timpul cînd acest „neam“ va merge mai departe de cum a mers poporul Iudeu, mergînd pînă acolo încît va respinge cu totul Sabatul și va instaura o altă zi de odihnă, schimbînd legile și vremea. Pentru acest motiv, la patruzeci de ani de la crucificarea Domnului, cînd templul era aproape gata să fie distrus și acest neam gata să-și facă apariția, Dumnezeu atrase atenția asupra Sabatului Său, Sabatul zilei a șaptea, legîndu-l de adevărata convertire, stabilînd astfel păzirea Sabatului pe temelia Noului Testament, un semn al nașterii din nou. al adevăratei sfințiri.

Dumnezeu își strînge acum bărbați și femei care să pășească într-un nou legămînt cu El, un nou legămînt cu Creatorul lor; El cheamă — și a chemat de cînd Adam a părăsit primul lui cămin în Eden — pe copiii Săi să se întoarcă, pentru ca Edenul să fie restaurat; El îi cheamă ca să intre în odihna ce

le-a fost pregătită de la întemeierea lumii.

Această chemare de a intra în odihna lui Dumnezeu nu este altceva decît chemarea la sfințire, la consacrare, la îndreptățire. Fără sfințire nimeni nu poate vedea pe Dumnezeu, cu atît mai puțin nu poate locui împreună cu El. Era deci evident că Israel nu putea intra în odihna lui Dumnezeu numai prin simplul fapt al schimbării reședinței lor. Ei aveau nevoie de o schimbare a inimii. Pentru acest motiv Dumnezeu nu putea accepta neascultarea și răzvrătirea poporului ce ieșise din Egipt. Ei ca și noi, sintem avertizați să nu cădem în același exemplu de neascultare.

Exeget

Harul și Legea morală

(Urmare din pag. 11)

rupem cu păgînatatea și poftele lumesti, ne învață tocmai să păzim această Lege, care a rămas pentru totdeauna neșchimbată, ea rămînînd și acum „sfință, dreaptă și bună“. (Rom. 7,12).

Indricău Gheorghe

Realități contemporane

(Urmare din pag. 1)

fost prevăzută și cu un serviciu de recuperare neurologică, de 60 de paturi, dotat cu instalații complexe. (R. L. din 13 aug. 1975).

Iată doar cîteva spicuiuri, adevărate mesaje ale hărniciei și muncii rodnice, din întreaga țară. Ele sînt nenumărate. Și este greu să alegi cîteva, deoarece toate sînt la fel de importante și fericite. În lumina și sub semnul lor să mergem înainte, rezidînd, reconstruînd și înlăturînd, cu noi puteri, amintirea apelor din iulie. Pentru aceasta trebuie un nou curaj și spirit de abnegație.

REDACȚIA

PASTORUL LA AMVON*)

A tunci... am auzit glasul Domnului întrebînd: — Pe cine să trimit și cine va merge pentru noi? eu am răspuns: — Iată-mă — trimite-mă." Isa. 6,8.

În fața acestei cutremurătoare viziuni, profetul exclamă: „Vai de mine!... sînt un om cu buze necurate. Dar unul din serafimi a zburat către mine cu un cărbune aprins în mîna pe care-l luase... de pe altar. Mi-a atins gura cu el" Is. 6,5—7.

Un tablou asemănător găsim la începutul cărții lui Ieremia. „Cuvîntul Domnului mi-a vorbit astfel: „Mai înainte ca să te fi întocmit în pîntecele mamei tale... Eu te puseseam deoparte și te făcusem prooroc al neamurilor" Ier. 1,4,5. La aceasta Ieremia răspunde: „Ah, Doamne, Dumnezeu, vezi că eu nu știu să vorbesc... Dar Domnul mi-a zis: „...te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci... Apoi Domnul Și-a întins mîna și mi-a atins gura. Și Domnul mi-a zis: „Iată pun cuvintele Mele în gura ta" Ier. 1,6—8.

În urma acestei atingeri minunate profetul va simți ca și Isaia ale cărui buze au fost atinse cu foc, în tot cursul vieții sale, o dorință fierbinte de a face voia lui Dumnezeu: „Iată că în inima mea este ca un foc mistuitor închis în oasele mele. Caut să-l opresc dar nu pot". Ier. 20,9.

Prin rînduiala punerii mîinilor am primit și noi o binecuvîntare și o trimitere. Așa cum pe altarul jertfelor focul a fost aprins de Dumnezeu, așa și în inimile noastre trebuie să fie ceva asemenea unui foc, de la Dumnezeu.

* Referat prezentat pastorilor și angajaților Cultului A.Z.S. cu ocazia Conferinței de Orientare pe tr. II.1975. (12 iunie 1975)

— călărește-mîntre
— ...
— ...
— ...
— etc.

Astăzi trebuie să vedem pe pastor la amvon, să-l privim, nu numai în ținuta lui, să-i vedem căldura sufletului lui. Într-o pornire omenească Ieremia declară: „Caut să-l opresc dar nu pot". El trebuie să ardă continuu: „Puterea ta să țină cît zilele tale" Deut. 33,25 u.p.

Datorită acestui foc, apostolul Pavel declară: „În fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat și eu să nu ard?" 2 Cor. 11,28,29. „Măcar că sînt slobod față de toți, m-am făcut robul tuturor" 1 Cor. 9,19.

Pastorul este un chemat, un ales. „Nimeni nu-și ia cîntea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu" Evr. 5,4. Acest lucru a fost și va rămîne pururea valabil. În Luca 6,12,13 citim: „Isus S-a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Cînd s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece. În Faptele Apostolilor ni se relatează: „Pe cînd slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneți-mi de o parte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat". Barnaba și Saul trimiși de Duhul Sfînt s-au coborît la Seleucia și de acolo au plecat cu corabia la Cipru" Fapte 13,2,4.

Biblia vorbește în paginile ei sfînte despre oameni aleși: Aleșii lui David, creștinii din Bereea care aveau o inimă mai aleasă decît cei din Tesalonic. În

timp de criză ei strălucesc prin isprăvi minunate.

Cartea lui Daniel începe astfel: „În al treilea an al domniei lui Ioiachim, împăratul lui Iuda, Nebucadnețar Împăratul Babilonului a venit împotriva Ierusalimului și l-a impresurat... Împăratul a dat poruncă... să-i aducă cîtiva din copiii lui Israel... niște tineri frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și cu pricepere, în stare să slujească în casa împăratului, și pe care să-i învețe scrierea și limba haldeilor... Printre ei erau: Daniel, Hanania, Mișael și Azaria... Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri și înțelepciune". Dan. 1,1,3,4,6,17

Așa a început robia Babiloniană de 70 de ani. Dar odată cu pustiirile și deportarea, Dumnezeu se îngrijește de ai Săi chiar din ziua cînd fumul palatelor cetății incendiate și jalea robiei întunecau complet orizontul. Niște oameni aleși aveau să fie crescuți la curte și aceștia aveau să joace rolul pe care înaintea lor îl jucase Moise, și el crescut la curte și pregătit pentru a fi un liberator din amarica robie a Egiptului. Un om, un singur om, ce lucruri mari poate întreprinde pentru frații lui și pentru patria lui, pentru neamul lui. Citiți istoria lui Neemia care a plîns și s-a jelit cînd a aflat că: „Cei ce au mai rămas din robie sînt acolo... în cea mai mare nenorocire și ocară". „Am postit și m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor" Neem. 1,3,4. Apoi începe o lucrare la care se cer atîtea sacrificii. Neobosit, mereu treaz, lîngă popor, zidurile dărîmate încep să se înalțe. Neemia nu se ocupă numai de cetate și de zidurile ei, el mustră pe frații lui, îi aduce la situația de a-și mărturisi păcatele. Într-o adunare impunătoare ei se leagă să

respecte dreptatea și curăția morală; se întreprind mari reforme sociale... Dar nu m-aș putea opri în această incursiune în rindurile oamenilor aleși printre care aș număra și pe pastori, oameni aleși, deosebiți de Dumnezeu, fără a aminti de fata fără tată și fără mamă, crescută de un unchi al ei. Cunoaștem împrejurarea în care această tinăra pe nume Estera, ajunge regină. Un amănunt, un singur amănunt, ne va face să vedem toată valoarea, toată măreția strălucirii chipului ei, fapt care o face să capete trecere și să fie iubită nu numai de puternicul împărat Ahașveros, ci și de toți aceia care au citit povestirea minunată a vieții ei: „Și ea urma acum (când era regină) poruncile lui Mardoheu, cu tot atâta scumpătate ca atunci când o creștea el“ Estera 2,20.

Apare marea criză. Pierzarea tuturor iudeilor este hotărâtă. Mardoheu face apel la Estera prin aceste semnificative cuvinte: „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție“ Est. 2,14. În ciuda legii care pedensea cu moartea pe oricine intra la împărat fără să fie chemat, Estera, în urma unei pregătiri spirituale deosebite, ia hotărârea: „Voi intra la împărat în ciuda legii; și dacă va fi să pier, voi pieri“ Cap. 4,16 u.p. Iată doar câteva din figurile din norul de martori, ca să mă exprim în cuvintele apostolului Pavel, care au ținut mai mult la chemarea lor decât la viața lor. Aceasta este chemarea pastorului în exercitiul funcțiunii lui, la amvon. El trebuie la ora actuală să pună în slujba lui Dumnezeu și a Bisericii Sale toate puterile și toată priceperea sa pentru triumful binelui, pentru curăție, cinste, corectitudine; corectitudine în familie, în biserică, la munca de toate zilele. Dacă Moise, Daniel, Nehemia, Estera au făcut lucruri mari, strălucite, în condițiile speciale în care au trăit, cu cât mai mult ar trebui să facem noi într-o țară liberă, patria tuturor, fără caste și clase, fără oproșiți și privilegiați, să pregătim caractere care să joace rolul lor, potrivit chemării și

pregătirii fiecăruia, dând lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și Cezarului ce este al Cezarului; adică scumpei noastre patrii iubirea noastră, slujirea noastră și a atașamentului nostru fierbinte la marile ei idealuri.

Înainte de a prezenta pe pastor la amvon, să-mi fie îngăduit să vorbesc puțin despre locul acesta. Înțelegerea sfințeniei acestui loc cred că va avea un rol hotărâtor asupra ținutei, asupra gesturilor, vocii și oricărei alte manifestări a pastorului în locul acesta.

Amvonul trebuie să fie astăzi un fel de Sechina. Pe vremuri numai marele preot se putea înfățișa înaintea milostivitorului, sau tronului harului. Acum însă, după ce Hristos a rupt perdeaua dinlăuntru, apostolul Pavel prinde curaj și îndeamnă nu numai pe preoții de rînd, care altă dată erau excluși de la acest privilegiu rezervat exclusiv marelui preot, ci și pe întreaga masă a credincioșilor: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ Evr. 4, 16.

Dacă înainte, voința lui Dumnezeu era cunoscută printr-un semn deosebit, sau printr-un glas deosebit, astăzi glasul este Cuvîntul lui Dumnezeu, exprimat prin omul lui Dumnezeu. „Iată pun cuvintele Mele în gura ta“ Ier. 1, 9. „Și să-i înștiințezi din partea Mea“ Ezech. 33,7.

Cînd Iacob în pustiu a avut acel vis minunat, a exclamat: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta și eu n-am știut. I-a fost frică și a zis: „Cît de înfricoșat este locul acesta! Aici este Casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor“. Gen. 28, 16,17.

Iubiți frați pastori, dacă vom avea în fața noastră viziunea prezenței lui Dumnezeu, atunci vom exclama ca și Iacob: „Cît de înfricoșat este locul acesta“.

Să mai luăm un exemplu: Pe Iov. Despre el Domnul a zis: „Nu este nimeni ca el pe pămînt. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate

de la rău“ Iov 1,8. Iar el a putut să declare: „Inima nu mă muștră pentru nici una din zilele mele“. Iov 27,6. „Urechea care mă auzea, mă numea fericit... mă așteptau ca pe ploaie. Eram ca un mîngîietor lingă niște întristați“ Iov 29,11,23,25. Iov era într-adevăr așa cum spune el, dar în prezența lui Dumnezeu, în fața Acelui curății și lumini de neapropiat, el își dă seama că se comparase doar cu oamenii. În fața lui Dumnezeu, el declară: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea mi-e scîrbă de mine și mă pocăiesc în țărînă și cenușă“. În fața Celui Atotputernic „toate faptele noastre bune sînt ca o haină mîniată“ Isa. 64,5.

Amvonul este un loc prea sfînt: este locul unde stăm în Numele lui Dumnezeu și în prezența lui Dumnezeu. Cîntarea: „Dumnezeu-I de față“ trebuie să devină un fapt, o realitate pe care pastorul ca martor, ca trimis, ca om al lui Dumnezeu, trebuie să-o facă să fie simțită de Biserică. Experiencia lui Iacob trebuie să se repete ori de cîte ori pastorul urcă la amvon. Credincioșii trebuie să exclame ca și patriarhul de pe vremuri. „Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!“

Aceste gînduri nu trebuie să ne stînjenească nici libertatea de acțiune, nici naturalitatea în mișcare, în exprimare, dar ele trebuie să ne solemnizeze, să ne dea viziunea unei lucrări mărețe și a unui Dumnezeu Sfînt și înfricoșat. Să nu uităm că, potrivit spuselor apostolului Pavel: „Noi... sîntem trimiși, imputerniciți ai lui Hristos“ 2 Cor. 5,20. O altă traducere redă acest text astfel: „Noi deci sîntem ambasadori ai lui Hristos“. Să privim o clipă la ținuta remarcabilă și impecabilă a unui ambasador.

Să citim în Exod 28,2,3: „Fratelui tău Aaron să-i faci haine sfinte ca să-i slujească de cinste și podoabă. Vorbește cu toți cei destoinici cărora le-am dat un duh de pricepere să facă veșmintele lui Aaron ca să fie sfințit și să împlinească slujba de preot“.

Desigur prin acest raport sacru se învederează faptul că ținuta unui serv a lui Dumnezeu trebuie să fie corespunzătoare misiunii lui. Îmbrăcămintea Marelui Preot avea de scop să învedereze și frumusețea de caracter a Domnului Hristos precum și caracterul cu totul ieșit din comun al unei vocații. E interesant că Acela „care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui“ (Evr. 1,3), Acela care este „Cel mai frumos dintre oameni“ (Ps. 45,2) ne apare în descrierea profetului Isaia ca neavînd „nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile“ (Is. 53,2), ba dimpotrivă, apostolul Pavel precizează : „S-a dezbrăcat pe Sine Însuși... făcîndu-Se asemenea oamenilor“. Neîndoios și aici avem o lecție cu privire la ținuta pastorului. El trebuie să se îmbrace corespunzător misiunii sale fără însă să creeze contraste.

Apostolii, oameni necărturari, de rînd, n-au strălucit atît de de mult prin ținuta vestimentară. Cred totuși că s-au încadrat în exigențele vremii și atunci cînd au vorbit mulțimii în templu, sau în ziua Cincizecimii, au avut o ținută corespunzătoare. Despre Iosif stă scris că atunci cînd s-a dus la Faraon „s-a ras, și-a schimbat hainele“ (Gen. 41,14) iar despre Estera citim că „s-a îmbrăcat cu haine împărătești“ atunci cînd s-a dus înaintea împăratului.

Astăzi pastorul, ținînd seama de împrejurări, și vreme, în actuala abundență de bunuri, mai ales în această revoluție a fibrelor sintetice, trebuie să aibă o ținută la care îl obligă rolul lui de conducător în obștea credincioșilor, arătînd prin aceasta că respectă și locul și pe aceia înaintea cărora se prezintă. Lucrul acesta este cu atît mai învederat cu ocazia unor servicii deosebite și solemne cum ar fi sfînta cină, botez, căsătorie, înmormîntare, ocazii care cer o ținută adecvată situației — costum ceremonial negru sau de culoare închisă, cămașă albă, cravată corespunzătoare.

Să examinăm, de pildă, ținuta diferiților conferențieri, dirijori sau a altor categorii de oameni chemați să ia contact cu marea public. Priviți vă rog cămașa, culoarea ei, hainele, ciorapii, pantofii, cravata. Toate arată îngrijire, respect subliniînd-îpso facto-un rol, o misiune un moment important în viața lui și a altora. Se cunosc cazuri unde la anumite manifestări și ocazii deosebite „ținuta de rigoare“ este obligatorie.

Personal nu cred că pentru pastor poate fi un loc care să-i dea mai multe griji și care să-i impună mai mult respect decît amvonul. Apostolul Pavel îi scria lui Timotei : „Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu“. Printre multe asemenea „înfațișări“ istorisite de Biblie, trebuie s-o numărăm și pe aceasta a pastorului : înaintea lui Dumnezeu, în casa lui Dumnezeu. Dar amintind toate acestea nu însemnează că ignorăm faptul că pastorul — în cele mai multe cazuri — are de parcurs drumuri lungi pe jos ; și praful, ploaia, soarele, transpirația își spun un greu cuvînt privitor la ținuta lui.

Problema ținutei vestimentare a constituit totdeauna o problemă majoră a bisericii.

La cele ce am amintit, se pare că apostolul Pavel mai are de amintit ceva : „Astfel ca niște aleși ai lui Dumnezeu sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare... Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîrșirii“ Col. 3,12,14. Ceea ce face farmecul unui om, mai presus de talente și ținuta lui, este bunătatea lui. Domnul Hristos invită pe pastori să învețe de la smerenia Lui și de la blîndețea Lui. El era omul răbdării și obișnuit cu păsurile... Multele lupte și greutăți n-au făcut din fața lui Moise o față întunecată, dimpotrivă fața lui Moise strălucea. Și tot așa, și fața lui Ștefan, în fața unei dezlănțuirii sălbatice a tot felul de răutăți și patimi „fața lui li s-a arătat ca o față de înger“ (Fapte 6,15).

Îubiți frați pastori, e bine să ne îngrijim de ținuta noastră, de solia noastră, dar mi se pare că argumentul suprem adus în favoarea adevărului este mărturia propriei noastre vieți. Acela este adevăratul slujitor al amvonului care se leapadă de sine, care, de dragul ogorului în care Dumnezeu l-a chemat să lucreze, se duce și vinde tot ce are, sau altfel spus, dăruiește totul, se dăruiește pe sine însuși pentru slujba lui, pentru chemarea lui.

În ce privește poziția, gesturile sau orice altceva ar fi legat de prezentarea predicii, acestea trebuie să urmeze linia elasticității pe care o vedem în natură. Nimic nu e forțat, rigid, ci, în funcție de împrejurări, plantele și arborii sînt într-o continuă mișcare. În ciuda rigidității lor, trunchiurile arborilor se leagănă, se pleacă în furtună, adăugînd adesea prin aceasta o notă deosebită la frumusețea plină de farmec a decorului. Gesturile, înțelegînd prin aceasta ansamblul mișcărilor, aș zice inerente, spontane în cursul vorbirii, depînd de predică, de subiectul ei, de starea sufletească a vorbitorului și poartă în mod necesar amprenta personalității acestuia. Oricum, de ele trebuie să se facă numai uz și nu abuz. Rolul lor l-aș compara cu acela al condimentelor menite să dea gust, cum ar fi sarea, sau aspect, savoare, aromă. Excesul poate însă să producă efecte contrarii. Prin natura lui, Cuvîntul este viu și lucrător, el este în terminologia Sfințelor Scripturi, sabia Duhului Sfînt. El însuși este o putere, el e duh și viață, e laptele duhovnicesc, necesar creșterii spre mîntuire. „Predica“, spunea Spurgeon, „este în mod esențial lucrul principal : subiectul ei, ținta ei și spiritul în care ea este adusă în fața credincioșilor, ungera de sus a predicatorului, precum și puterea care însoțește adevărul rostit către inima ascultătorilor — acestea sînt înfinit mai însemnate decît orice alt amănunt al manierei în care aceasta este redată“.

„Oricum“, continuă autorul citat, „mulți oameni devin stingaci datorită temerii“... fiecare nerv e în stare de surescitare; mișcarea mâinilor este neregulată, și nu urmărește o țintă. Unii le viră în buzunar, netezesc foile Bibliei, sau ale dispoziției de predică, ori, savurind senzația tactilă a plușului de la amvon, îl apucă în mod involuntar.

Unele ciudățenii în ce privește ținuta, gesturile, apar din greutatea de a găsi cuvântul următor. În unele cazuri unii își pipăie nodul de la cravată, sau trec degetele prin păr, sau se înclină puțin înainte, ori fac un anumit gest cu mâna.

„Poziția slujitorului amvonului trebuie să fie naturală dar nu grosieră, ci aleasă, educată“. Corpul trebuie să stea în așa fel încât să nu stînjenească organele de vorbire ca plămîni, gît etc. El se poate pleca spre amvon dar nu e necesar să se rezeme de acesta. Datorită abuzurilor, greșelilor făcute prin gesticulații, unii autori ca Dr. Johnson au mers pînă la totală interdicere a acestora, iar Dr. Watts afirmă că: „Nu s-a străduit să ajute elocința prin anumite gesturi“, întrucît, spunea autorul, „acțiunile corporale nu-și au corespondent în adevărul teologic, și nu vede cum acestea l-ar întări“. „Mi se pare absurd“, spune Spurgeon, „să reduci pe pastor la absolută nemișcare“, dar adaugă el, „este mai bine așa decît folosirea unei posturi în care puterea omenescului știrbește puterea Cuvîntului“.

Cînd Natan s-a adresat lui David, el a vorbit pe un ton foarte liniștit și demn, lăsînd adevărului posibilitatea să-și vădească puterea lui. Așa cum remarcă Spurgeon el n-a pășit în fața monarhului în puterea trimiterii lui, făcînd un pas spre el și cu degetul întins către acesta asemenea unui pistol, să-i spună: „Tu ești omul acela“. Natan a vorbit sufletului lui, a stimulat judecata sănătoasă a împăratului, și cînd acesta clocotește de indignare rostind chiar o sentință, cu aceiași calm, încercînd el însuși un sentiment de durere, îi spune: „Tu ești omul acesta“. Săgeata

adevărului a pătruns mai adînc decît o vorbă tăioasă, sau o vehemență nesocotită.

Vorbînd despre vehemență Russel spune: „Adevărata vehemență nu degenerază niciodată în vociferare sau violență. Ea se adapă din izvorul inspirației, nu freneziei“.

„Cînd predica pare să-ți ceară puțină acțiune imitativă, fii foarte prevăzător ca nu cumva să mergi prea departe, căci poți săvîrși aceasta înainte ca să-ți dai seama“. Se spune despre un tînăr deservent care încercînd să portretizeze pe unii neconvertiți, a spus: „Voi închideți ochii față de lumină“, și spunînd aceasta, el închide ochii — „voi vă astupați urechile ca să n-auziți adevărul“ — și el își viră degetele în urechi — „și întoarceți spatele mîntuirii“ — și spunînd aceasta se întoarce cu spatele spre public. Desigur gesturile au mers prea departe. Riscul absenței anumitor mișcări e incomparabil mai mic față de primejdia la care te poate expune extrema cealaltă. Spurgeon merge mai departe și spune: „De aceea nu te angaja prea mult în acțiuni; și dacă ești prin firea ta foarte energic, mai stăpînește-ți puțin această energie. Agită mîinile mai puțin și lovește Biblia mai cu milă“.

Oricum, gesturile trebuie să fie foarte corecte. Se povestește despre cineva exprimînd: „O cerule“, arătînd cu degetul spre pămînt.

Pastorul trebuie să cuprindă cu privirea pe toți ascultătorii lui din dreapta, din stînga, din rîndurile din față, dar și pe cei mai din urmă și eventual balconul. Mișcarea aceasta trebuie să fie frumoasă, angajînd întreaga lui ființă, nu numai gîtul, așa cum ar executa aceasta un robot.

Dr. Wayland a scris pe cînd era bolnav: „Dacă cumva mi se va mai îngădui să predic, voi face ce stă în puterea mea ca să învăț să predic sufletelor direct, privindu-le în față și nu uitîndu-mă la hîrțiile de pe amvon“.

Nu în puține cazuri puterea vorbirii este mult diminuată dacă nu chiar anihilată de comportamentul vorbitorului. Se

citează ca tipuri de greșeli ducerea mîinilor la spate pe sub haină, punerea mîinilor în șold, sau virirea mîinilor în vestă aproape de subțiori. Desigur exemplele pot fi multiplicabile. Un cuvînt sănătos din același autor citat de atîtea ori spune: „Nu te gîndi cum vei gesticula cînd predici, ci studiază arta de a face exact lucrul care trebuie fără să te gîndești la el“. Aceasta vrea să spună că gestul trebuie să fie natural, izvorînd fără efort din felul nostru obișnuit de a fi. Rudyard Kipling a spus că acela care merge cu cei mari și nu-și pierde naturalețea, mergînd cu vulgul, nu-și pierde virtuțile, este un adevărat om.

Am atins incidental în cursul expunerii și problema vocii. Necesitatea impune însă să ne ocupăm mai amănunțit de ea căci dacă, cu privire la gesturi, părerile sînt împărțite, așa cum am auzit, vocea este ceva hotărîtor. Ea trebuie să aibă claritatea și intensitatea necesară. Dacă unii au crezut necesar să limiteze sau să suprimă chiar gesturile, este fiindcă vocea, prin modulațiile ei, le poate înlocui cu succes în marea majoritate a cazurilor.

Despre Domnul Hristos ni se spune: „El a deschis gura și i-a învățat“ Mat. 5,2. ed. engl. Probabil că cea mai importantă lecție cu privire la voce este aceasta. Pastorul trebuie să deschidă gura nu să murmure ceva printre dinți sau să continue să vorbească în timp ce-și șterge nasul. Deschiderea gurii înseamnă claritate. Așa cum în muzică fiecare notă trebuie cîntată, ținînd seama de valoare, accent, nuanță etc., la fel cuvintele trebuie să fie rostite corect, silabă cu silabă și aplicînd cum se cuvine accentele necesare, atît la fiecare cuvînt, cît și în cursul frazei. O limbă bine vorbită produce un efect minunat.

*„Mult e dulce și frumoasă
Limba ce-o vorbim
Altă limbă-armonioasă
Ca ea nu găsim.
Saltă inima-n plăcere
Cînd o ascultăm
Și pe buze-duce miere
Cînd o cuvîntăm“.*

Da, aceasta este limba pe care o vorbim. Psalmistul se ruga: „Doamne, deschide-mi buzele, și gura mea va vesti lauda Ta“. Dacă frații noștri pastori și toți cei ce slujesc amvonul, vor ști să deschidă buzele, atunci mulți, mai ales dintre cei bătrâni sau cu un auz greoi vor fi mulțumiți că n-au venit degeaba la adunare, înfruntând uneori întuneric sau vreme rea.

În ce privește intensitatea, ea poate varia de la: „Înălță-ți glasul ca o trimbiță“, (Isa. 58,1) pînă la dulcea voce a unei doici „ce-și crește cu drag copiii“. (1 Tes. 2,7).

Împrejurarea și locul vor dicta cînd cuvîntul va trebui să fie asemenea unui ciocan care sfîrîmă stîncă, sau ca o adiere de zefir, ori ca un pahar de apă proaspătă pentru un călător obosit.

Pe lingă toate îndatoririle amintite pînă aici, există și o prețioasă făgăduință pe care putem clădi ca pe o piatră de temelie: „Domnul Dumnezeu

mi-a dat o limbă iscusită, ca să știu să înviorez cu vorba pe cel doborît de întristare“. Isa. 50,4.

La amvon, pastorul are bucurii negrăite. Cel ce ne-a chemat la slujire ne spune: „Prea puțin lucru este oare pentru voi că Dumnezeu v-a ales din adunarea Lui... lăsîndu-vă să vă apropiați de El ca să fiți întrebuințați la slujba... Domnului, și să vă faceți să vă înfățișați înaintea adunării ca să-I slujiți?“ (Numeri 16,9).

„Iată legămîntul Meu cu ei, zice Domnul. Duhul Meu care se odihnește peste tine, și cuvintele Mele pe care le-am pus în gura ta nu se vor mai depărta de gura ta... zice Domnul“.

„Duhul Domnului va veni peste tine și vei fi prefăcut într-un alt om“. (1 Sam. 10,6).

„Ai făcut minuni la care nu ne așteptam... Tu ieși înaintea celor ce implinesc cu bucurie dreptatea, celor ce umblă în căile Tale și își aduc aminte de Tine“. (Isa. 64,3,5).

Om al lui Dumnezeu, pas-torul este asemenea unui dirijor de orchestră. Într-adevăr, un dirijor de orchestră nu produce nici unul din sunetele sublimale ale acelei inegalabile armonii. Și totuși el este acela care este aplaudat, el este acela al cărui nume apare în titluri mari de afiș. De cele mai multe ori nu-i vedem fața, mișcărilor lui, gesturile lui, toate par atît de șterse. Iar dacă-i vorba de radio, nimic nu trădează prezența lui în fruntea orchestrei. Singur succesul desăvîrșit vădește prezența lui. La fel și pastorul. În ochii unora el apare ca o figură ștersă. El nu lucrează poate în uzine și nici pe ogoare. Dar întotdeauna păstoriții lui să fie oameni ai ordinii, ai cinstei, oamenii datoriei. Însemnează că el este acolo printre ei stimulîndu-i și dîndu-se pe sine drept pildă de dragoste, de muncă, de conștiinciozitate.

A. Doroftei

FIUL LUI DUMNEZEU...

Iubirea la lucru

Cînd Domnul nostru Isus Hristos Și-a îndreptat cu hotărîre față spre Ierusalim, El nu avea în vedere o excursie, sau o plimbare într-o zi de sărbătoare. Nu! El se îndrepta spre locul morții Sale și.. El știa acest lucru. Nimeni, nici un om n-a privit înainte spre groaznică agonie și rușine a unei crucificări, propria lui crucificare, propria lui moarte, fără să-i întunece orizontul, fără ca totul să se prăbușească în jurul său.

Domnul Hristos intrase deja în atmosfera agoniei Sale de pe Golgota.

De fapt El venise pentru a distruge geniul răului și să nimicească puterea morții. Pentru realizarea acestor deziderate

FIUL OMULUI

sfinte și cu implicații veșnice, El Însuși trebuia să moară și să Se ridice iarăși la viață. Atmosfera din jurul Său era încărcată, căci în timp ce norodul Îl asculta cu plăcere, grupurile conducătoare, influente, cărturarii, Fariseii, preoții și Saducheeii erau cu toții împotriva Lui. El era diferit de ceilalți oameni după cum oricine putea să-și dea seama cînd se afla în fața Sa. El era un om în adevăratul sens al cuvîntului, și totuși — în același timp — era Dumnezeu.

Nu exista în El „nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile“, spune profetul Vechiului Testament (Isa. 53,2), și totuși avea un foc lăuntric, un ce necunoscut vreunei persoane. Găsim la El demnitate, judecată echilibrată și o ascuțită perspicacitate. Nu este de mirare că ucenicii Săi Îl urmau îndeaproape. Mulți credeau că El este Mesia, și în concepția lor greșită despre Mesia, ei considerau că Mesia, trebuia să ia în mîinile Sale conducerea poporului Său. Mergeau chiar și mai departe, calculînd că timpul ideal pentru Mesia de a începe să domnească, să înlăture autoritatea romană și să o instituie pe a Sa, era la apropiata Sărbătoare a Corturilor.

Toate evenimentele raportate în Luca 9,51 și 18,34 au avut loc între sărbătoarea Corturilor

ce se ținea toamna și Paștele ce se sărbătorea primăvara. Domnul Hristos era conștient de faptul că în câteva luni lucrarea Sa avea să se termine. Deci, ca un sens al scurtimii timpului ce-l mai avea, și care zorea acum, El a trimis pe cei șaptezeci de ucenici și le-a dat puterea de a vindeca pe bolnavi și de a scoate demonii. Erau plini de bucurie, radiau de fericire atunci când raportau Domnului lucrarea făcută, căci în numele lui Isus Hristos, ei experimentară existența puterii divine. Ca răspuns la bucuria lor, Mîntuitorul le spuse: „Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sînt supuse; ci bucurați-vă că numele noastre sînt scrise în ceruri“. Luca 10,20. Cu acea ocazie Domnul spuse: „Am văzut pe Satana căzînd ca un fulger din cer“. (Luca 10,18). Mai înainte, cu mult înainte de aducerea la existență a pămîntului nostru, oștirile cerului rămase loiale lui Dumnezeu, s-au luptat împotriva lui Lucifer și a îngerilor săi ce s-au răscolat contra guvernării divine. Și locul lor, ne spune raportul biblic „nu li s-a mai găsit în cer“, și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui“. (Apoc. 12, 8, 9). Acum, aceste „duhuri ale răutății“, își îndreptau toată puterea lor demonică împotriva Domnului Hristos. El cunoștea problemele și evenimentele complexe care se aflau înaintea Sa, și totuși, în viziune profetică El a văzut zdrobitoarea înfrîngere finală a răului. Dar El trebuia să Se pregătească pe Sine pentru a face față tuturor legiunilor întunericului și atacurilor lor, căci la cruce s-a plătit prețul răsculpărării noastre, și Satan, a căzut atunci ca un fulger din cer.

Toate acestea erau în mintea și inima Învățătorului atunci când a părăsit Cezarea lui Filip, ca să meargă la Ierusalim. Înfățișarea Sa purta urmele unei lupte lăuntrice.

Realitatea acestei stări de lucruri devine și mai pregnantă atunci cînd citim că: „Ei erau pe drum și se suiău la Ierusalim; și Isus mergea înaintea

lor. Ucenicii erau turburați, și mergeau îngroziți după El. Isus a luat iarăși la El pe cei doisprezece, și a început să le vorbească despre lucrurile care aveau să I se întîmple“. Marcu 10,32. Cit de bine își amintea Petru această scenă! Șe petrecea ceva cu Învățătorul lor atunci, ceva ce făcea pe ucenicii Săi să ezite a-L întreba cu privire la povara ce apăsa greu asupra Lui. Dar, într-un anumit sens, Domnul a pășit singur în toată viața Sa, trăită aici între noi. Propria Lui familie nu L-a înțeles, nu L-au înțeles nici ucenicii Săi. Cum ar fi putut oare să-L înțeleagă? Cu referire la această situație, Dean Farrar are următoarele gânduri impresionante:

„Găsim puține scene în Evanghelii, spune el, mai izbitoare decît scena aceasta a mergerii Domnului nostru Isus Hristos spre Ierusalim — locul supliciuului Său. Pășind singur pe această cale prin valea cea adîncă în semnificații prezente și veșnice, în timp ce în spatele Lui, într-un respect plin de teamă, amestecat cu speranță și conștiința unor evenimente teribile și avînd ochii ațintiți spre El și cu capul plecat, ucenicii Îl urmau în toată această maiestuoasă durere, călcînd cu băgare de seamă în urma Lui și neîndrăznind să-L turbure din meditația Sa. În cele din urmă El se opri făcîndu-le semn să se apropie de El, și apoi încă odată — pentru a treia oară — cu precizări clare, izbitoare și mult mai teribile ca mai înainte, El le spuse că va fi vîndut și dat în mîinile preoților și cărturarilor; că va fi condamnat de către aceștia și apoi dat pe mîna norodului, și a ostașilor romani; că va fi batjocorit, și biciuit. El le descoperi pentru prima dată — fără nici un fel de ambiguitate că va fi... CRUCIFICAT, dar că în cea de a treia zi, El va învia. Dar mintea și inima lor era plină de speranța mesianică și ei erau așa de preocupați de, și cu convingerile lor, că împărăția lui Dumnezeu avea să ia ființă acum în toată splendoarea ei, încît cuvintele Lui profetice au trecut

pe lângă ei ca un vînt care nu spunea nimic; ei n-au putut și nu puteau să-L înțeleagă“.

În dimineața zilei de vineri 7 Nisan, grupul a ajuns în împrejurimile Ierusalimului. Aici orbul Bartimeu auzi zgomotul făcut de mulțimea ce trecea pe lângă el. Cînd a întrebat ce se întîmplă, i s-a răspuns că Isus din Nazaret trece pe acolo. Ridicînd atunci glasul el strigă: „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine“. Mulțimea reacționează negativ față de intervenția neașteptată a lui Bartimeu.

Dar Domnul Isus auzi strigătul său și inima Lui plină de compătimire fu atinsă. El îl chemă la El și-l întrebă ce anume dorește de la El. Ca răspuns orbul Bartimeu spuse dînd Domnului Isus titlul cel mai respectuos pe care el îl cunoștea și anume: „Rabuni, să capăt vederea...“ Și Domnul Isus îi spuse cu multă blîndețe și compasiune în glas: „Du-te, credința ta te-a mîntuit“. El atinse ochii acestui orb și Bartimeu își căpătă vederea, unindu-se cu mulțimea ce intra acum în oraș.

Era obiceiul pentru cei ce mergeau de la Ierihon la Ierusalim, oraș ce se afla cu mult mai sus decît Ierihonul, să se odihnească mai înainte de a începe călătoria lor. Ierihonul era un oraș prosper. Cele două clase distincte de oameni erau preoții și vameșii care strîngeau dările pentru romani. Acești vameși erau răspunzători de strîngerea dărilor și a taxelor vamale de la marele comerț ce se făcea cu balsam, care se găsea din abundență în această regiune. Unul dintre șefii acestor vameși se numea Zacheu.

Ierihonul era situat aproape de locul unde Ioan Botezătorul predicase și botezase. Fără îndoială că Zacheu auzise de marile reformator al poporului Israel. El poate că era unul dintre aceia care mișcați de apelurile lui Ioan, a întrebat ce anume trebuie să facă: „El le-a răspuns: — Să nu cereți nimic mai mult peste ce v-a fost poruncit să luați —“. Luca 3,13. Timp de mai bine de trei ani,

solia lui Ioan a ars în sufletul acestui om. Acum el dorea să vadă pe Isus.

Fiind mic de statură, Zacheu se sui într-un dud care creștea pe marginea drumului. Când mulțimea ajunsese în locul unde Zacheu se suise în pom, Domnul Isus Se opri și privind în sus, spuse : „Zachee, dă-te jos de grabă, căci astăzi trebuie să rămîn în casa ta“. Efectul asupra mulțimii a fost copleșitor : „Cînd au văzut lucrul acesta, toți cirteau și ziceau : — A intrat să găzduiască la un om păcătos !“ Luca 19,7. „Ce teribil ! Ce atitudine de necrezut. Este vrednic de disprețuit ca REGELE, Mesia, să intre ca oaspete, să viziteze casa celui a cărui profesie este în sine simbolul decăderii noastre naționale“, spuneau ei. Dar Domnul a fost oaspetele lui Zacheu. Acest fapt a inspirat una din cele mai profunde declarații ale Domnului Isus : „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut“ (Luca 19,10).

Apoi, în felul Său original, Domnul a ilustrat aceasta, printr-o parabolă — minunata parabolă a talanților. (Mat. 25,13—30; Luca 19,11—18). Parabola pornește de la un corespondent în istoria Palestinei. Arhelaius s-a dus la Roma ca să obțină consimțămîntul lui Cezar Augustus și să ocupe tronul tatălui său, Irod cel Mare. În timpul absenței sale, Filip îi apără avutul și tronul în fața proconsulului Sabinus care vroia să ocupe pentru el Palestina. Nu departe de locul unde stătea Domnul Isus, se găsea palatul magnific al lui Arhelaius. Domnul Isus putea să ia împrejurările cele mai obișnuite ale vieții, spre a le folosi ca bază a minunatelor Sale învățături.

Părăsind Ierihonul, El se sui la Ierusalim, și de acolo la Betania, în familia de care Domnul Isus era atît de legat, în familia unde găsea totdeauna ospitalitatea unui cămin. Aici Domnul Isus înfăptuise una din cele mai mari minuni — în trup omenesc fiind — învierea lui Lazăr.

Împrejurările în care a avut loc învierea lui Lazăr, trebuie luate în considerație în orice studiu Hristologic, căci acest eveniment marchează zenitul lucrării și acțiunilor supranaturale ale Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos. Fiecare punct al istorisirii lui Ioan (cap. 11) este foarte important. Domnul Isus era foarte ocupat, predicînd, învățînd și vindecînd, cînd Maria și Marta I-au trimis vestea că fratele lor este greu bolnav. În mod natural ei așteptau ca scumpul lor prieten să vină imediat.

Dar Domnul Isus întîrzie, în aparență dezinteresat de S.O.S.-ul lansat de Marta și Maria. Două zile mai tîrziu, El spuse ucenicilor : „Haidem să ne întoarcem în Iudeea“. (vers. 7). Uimiți și oarecum îngrijorați, ucenicii Îi amintiră că viața Lui fusese în primejdie acolo, la care Domnul răspuse : „Lazăr, prietenul nostru, doarme : dar Mă duc să-l trezesc din somn“. — Ucenicii I-au zis : „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine. Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față : — Lazăr a murit. ...Și mă bucur că n-am fost acolo, pentru voi, ca să credeți. Dar acum, haidem să mergem la el“. Ioan 11,11—15.

Starea în care se găsea Lazăr ne este descoperită în remarca acestor oameni șocați profund de pierderea lui Lazăr, Toma spuse : „Haidem să mergem și noi să murim cu el“. (vers. 16). Domnul Isus a făcut multe minuni, dar ceea ce El avea să facă acum, era ultima. Pentru a o îndeplini, El trebuia să îngăduie ca Lazăr să moară și să intre în descompunere, așa ca nimeni să nu se îndoiască vreodată de puterea lui Dumnezeu și posibilitatea învierii.

Primele cuvinte ale Martei adresate Domnului, au fost : „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu ! Dar și acum, știu că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu“. Ioan 11,21—22. Ea nu se aștepta la nici o binecuvîntare imediată, căci atunci

cînd Domnul a spus : „Fratele tău va învia“, ea răspuse : „Știu... că va învia la înviere, în ziua de apoi“. (vers. 25). Uitîndu-se în ochii acestei femei îndurerate, „Isus i-a zis : — Eu sint învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta ?“ (Vers. 25—26). Răspunsul Martei a fost magnific : „Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume“. (vers. 27). Apoi o chemă pe Maria.

Mai departe, vedem pe Domnul Isus, DUMNEZEU - OM, stînd în fața mormîntului. Dacă Marta și Maria surorile lui Lazăr, ca și ceilalți care prezenți fiind, plîngeau și erau cu inimile îndurerate, dacă ar fi fost conștienți de demonstrarea puterii divine a Fiului lui Dumnezeu sub înfățișarea Fiului Omului, cît de deosebită ar fi fost atitudinea lor. Domnul Hristos nu era numai învierea și viața, El era de asemenea Păstorul cel Bun, care simțea cu oile Sale rănite. Durerea celor pe care-i iubea L-a mișcat pînă la lacrimi. „ISUS PLÎNGEA“. (vers 35). Cît patos a fost condensat în aceste două cuvinte pline de semnificații majore ! Da, Învățătorul era prezent cu toată inima Lui plină de iubire.

În ciuda opoziției Martei Domnul a poruncit ca piatra să fie rostogolită de la gura mormîntului, ca mirosul pestilențial al morții să fie cunoscut de către toți. Apoi Isus rosti cu voce tare : „Lazăre, vino afară“. Vocea pătrunse în camera morții și o mișcare se produse în mormîntul tăcut și rece. Lazăr ... acționînd sub puterea unui curent de viață, se trezi la... VIAȚĂ. El nu era slab și ros de boală. Nu ! El era în totul vindecat și plin de viață. Ce înținare plină de bucurie. Cei prezenți rămaseră fără de cuvînt. Ei au văzut dumnezeirea la lucru prin mijlocirea naturii omenești a Fiului lui Dumnezeu. Înaintea lor se afla dovada demonstrată a puterii Sale asupra morții și mormîntului. În adevăr, El era „învierea și viața“.

Învierea lui Lazăr era un simbol al marelui învieri ce va avea loc când Domnul Isus va veni în slava Sa, cu îngerii Săi și cu trâmbița lui Dumnezeu. Atunci cei dreپți ce au murit, vor învia pentru a nu mai muri niciodată. Ridicându-se din mormintele lor, ei vor striga plini de bucurie: „Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ (1 Cor. 15,55).

Minunea aceasta din Betania, a încoronat lucrarea slujirii Domnului, și mulți, foarte mulți, au crezut în El. Dar unii... s-au grăbit să raporteze aceasta Fariseilor. Sinedriul (forul superior bisericesc al iudeilor) a fost convocat într-o sedință extraordinară și a hotărât: „Lucrarea acestui om trebuie oprită“... „Din ziua aceea, au hotărât să-L omoare“. (Ioan 11,53). În timp ce Saducheii nu credeau în înviere, ei erau tot atât de interesați în această problemă ca și Fariseii, pentru că Lazăr era un cetățean foarte bine cunoscut în Comunitatea locală.

Existau serioase disensiuni între aceste grupări în legătură cu unele puncte vizate de doctrină. Dar când această problemă se ivi, ei dădură imediat la o parte neînțelegerile lor, unindu-se în efortul comun de a aduce la tăcere pe Isus, căzând cu toții de acord ca să-L omoare. Cunoscând complotul lor, Domnul Se retrase din lucrarea Sa publică. „De aceea Isus nu mai umbla pe față printre Iudei: ci a plecat de acolo în ținutul de lângă pustie, într-o cetate numită Efraim: și a rămas acolo împreună cu ucenicii Săi“. Ioan 11,54. Exact așa cum se proceda cu Mielul pentru Paști, care era separat de ceilalți cu cel puțin patru zile mai înainte de a fi sacrificat (Ex. 12,3—6), tot așa „Hristos, Pastele noastre (1 Cor. 5,7) sacrificat pentru noi, S-a separat mai înainte de jertfirea Sa. Știind că de acum lucrarea Sa este aproape încheiată, El S-a retras într-un loc liniștit spre a Se pregăti pentru marea criză și marea confruntare. Din acest loc liniștit El S-a îndreptat spre Ierusalim și de acolo la

Betania, spre a fi la timp la sărbătoarea Paștilor, căci știa că este pentru ultima dată.

Ierusalimul era de acum foarte aglomerat și este foarte dificil a ști cu precizie câte persoane au luat parte la sărbătoarea Paștilor cu acea ocazie. Ca guvernator al Palestinei în zilele lui Nero, Cestius era interesat a convinge pe împărat de importanța națiunii iudaice. El ceru preoților să numere pe Iudeii ce veneau la Ierusalim pentru sărbătoarea Paștilor. Numărând mieii aduși ca jertfă și care s-au ridicat la cifra de 256.500, preoții au ajuns la un număr aproximativ. De obicei, numărul maxim al grupului care sărbătorea Paștele și deci aducea un miel, era de zece persoane, sau cel mult — și aceasta mai rar. — douăzeci de persoane. Istoricul Iosefus Flavius, socotit că numărul celor ce au luat parte — cu această ocazie — la sărbătoarea Paștilor a fost mai mare de 2.700.200 de oameni (Războaiele iudaice).

Venind în acest oraș supra-aglomerat, Domnul Isus a mers direct în tabăra vrăimasilor Săi. El era deja considerat ca un criminal și sortit morții de către autoritățile iudaice. În urma învierii lui Lazăr, Fariseii au dat poruncă tuturor, că oricine știe unde se află Domnul Isus să facă cunoscut acest lucru, pentru ca să fie arestat (Ioan 11,57). A fost vus și un preț pe capul Lui. Betania se afla la numai câțiva kilometri de Ierusalim, iar învierea lui Lazăr fusese subiectul principal de discuție al ultimilor săptămâni.

Prieteni și cei apropiați Domnului au plănuit să dea o masă în onoarea Lui. Auzind aceasta „o mare mulțime de Iudei... au venit acolo nu numai pentru Isus, ci ca să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți“. (Ioan 12,9). Aceasta a fost ocazia folosită de Maria pentru a aduce vasul său de alabastru, cu mirul frumos mirrositor, în adevăr un dar regesc. Era obiceiul în Orient, și se mai păstrează și astăzi în diferite părți ale lumii, ca atunci când o gazdă bogată dădea o masă unui oaspete dis-

tins, să ia cupa sau paharul de cristal din care oaspetele a băut și să-l spargă, pentru ca niciodată cupa sau paharul respectiv să nu mai fie atins de buzele vreunui, socotit mai pe jos decât cel în cauză. Într-un gest asemănător, Maria a luat vasul de alabastru și l-a spart deasupra capului Domnului Isus Hristos, umplând întreaga încăpere cu parfumul său persistent. Iuda își manifestă atitudinea sa critică imediat. Dar Domnul îi spuse s-o lase în pace. Conform Evangheliei după Matei, acest ospăț a fost dat în casa lui Simon, un Fariseu bogat. Domnul Hristos îl vindecase de lepră cândva. În timp ce atmosfera ospățului era veselă, gândurile Domnului erau departe căci El știa ce-l așteaptă. Cuvintele Sale despre darul mirrositor al Mariei și anume: „Dacă a turnat acest mir pe trupul meu, ea a făcut lucrul acesta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare“ (Mat. 26,12), erau semnificative și revelatoare. Domnul Isus știa că acestea erau ultimele zile dinaintea condamnării și crucificării Sale.

Un ospăț, ca acesta, nu era de obicei ținut între patru pereți, ci într-o grădină mare și frumoasă. Ne putem imagina multimea de oameni ce se adunase de iur împrejurul grădinii, cu toții, curioși și doritori să poată vedea pe Marele Vindecător.

Ziua aceea era o zi deosebită pentru Învățătorul din Nazaret, Fiul lui Dumnezeu și Fiul al Omului, DUMNEZEU-OM. Era obiceiul Lui, acela de a umbla din loc în loc, dar acum era cu totul altceva. El va merge călare. Astfel că, dînd instrucțiuni la doi dintre ucenicii Săi să-I aducă un măgar, mînzul unei măgărite, El Se pregătea să intre în Ierusalim. Unii s-au mirat, întrebîndu-Se de ce Domnul Isus a ales un măgar umil. Dar să privim scena aceasta cu ochii orientailor. Domnul Isus a rostit multe parabole; aceasta urma să fie o parabolă interpretată. Atenția întregului oraș era de acum concentrată asupra Sa.

Domnul Hristos era conștient de primejdia intrării Sale în Ierusalim, dar El se apropia de momentul culminant al lucrării Sale. Momentul crucial al Său și al națiunii Iudaice și chiar al lumii — în ceea ce privește înfrângerea marelui apostat — se apropia. Aceasta nu era o hotărâre de moment a Domnului Hristos, ci era un act deliberat. El își dădea seama că pășea într-o cursă, dar în același timp era conștient de faptul că împlinirea profeției din Zaharia rostită și scrisă cu cinci sute de ani înainte : „Saltă de veselie, fiica Sionului ! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului ! Iată că Împăratul tău vine la tine ; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mînz, pe minzul unei măgărițe“. Zah. 9,9.

În vechime, regii intrau într-un oraș — atunci cînd aduceau pace orașului respectiv — călare pe un măgar. Iair, care era judecător în Israel, avea treizeci de fii, care călăreau pe treizeci de asini (Jud. 10,4). Mai tirziu, Abdon, fiul lui Hilel „avea patruzeci de fii și treizeci de nepoți, care călăreau pe șaptezeci de mînji de măgari (Jud. 12,14). Măgarul era socotit ca un animal nobil pe care regii călăreau atunci cînd veneau în pace, în timp ce calul era considerat un animal războinic și folosit ca atare.

Domnul Isus S-a anunțat astfel ca fiind regele lui Israel. Tot ceea ce a făcut El în ziua aceea era simbolic, avînd o însemnătate deosebită și nu trebuie să pierdem însemnătatea actului dramatic al Domnului nostru Isus Hristos, minunîndu-ne de ce Domnul Hristos a ales în ziua aceea un măgar care să-L poarte în Ierusalim. Unii au caracterizat acest mic și inofensiv animal. Este adevărat că nu are înfățișarea și puterea calului. El a fost numit chiar un „proscris al pămîntului“, căruia cunoscutul poet englez G. K. Chesterton în „The Wild Knight“ îi închină o poezie foarte interesantă.

Și Domnul intră în Ierusalim pe un asin, se auziră osanale și strigăte de bucurie.

Erau în adevăr izbucniri de bucurie, osanale și ramuri de palmier așternute în calea Maieștiții cerurilor, în timp ce El intra călare pe asin în Ierusalim în acea zi. Să ne imaginăm tabloul acesta plin de măreție, în timp ce procesiunea înainta. Lazăr, recentul înviat din morți era cel mai potrivit ca să conducă asinul pe care călărea Domnul Isus, în timp ce zeci, sute și mii de voci se uneau într-un cor strigînd : „Osana Fiul lui David ; Binecuvîntat este Cel ce vine în numele Domnului !“

În timp ce mulțimea, urcînd dealul, își continua drumul, în locul unde calea ce venea dinspre Betania se odihnea pe coasta Muntelui Măslinilor, Domnul Isus avea deodată în fața Sa priveliștea Ierusalimului cu turnurile lui înalte și domurile strălucitoare, cea magnifică panoramă, cu strălucirea templului construit din marmoră albă și acoperit cu aur, templu ce constituia una din minunile lumii. Dar în loc de a zîmbi satisfăcut, Mîntuitorul izbucni în lacrimi.

Deodată procesiunea se opri, iar strigătele încetară. Mulțimea nu mai scotea nici un cuvînt. Unii îl văzuseră plîngînd, lacrimile tăcute ale simpatiei, în fața mormîntului lui Lazăr, alături de Marta și Maria. Dar acestea erau lacrimi de adîncă durere, izbucnind din profunzimile sufletului Său, în timp ce El strigă cu durere : „Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile, care puteau să-ți dea pacea ! Dar acum, ele sînt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile, cînd vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura, și te vor strînge din toate părțile : te vor face una cu pămîntul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău ; și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea cînd ai fost cercetată“. Luca 19, 42—44.

El nu plîngea pentru durerile și necazurile Sale personale, ci El vedea pe cei care au respins și și-au bătut joc de iubirea lui Dumnezeu. Pe ei venise El ca să-i mîntuiască.

„Cum să te părăsesc ? Cum să te dau ? spuse El. El nu venise pentru a căuta un tron în acest oraș pămîntesc, ci un loc în inima credincioșilor și cei iubiți de El. Ceea ce trebuia să fie o încoronare, avea să fie în câteva zile o crucificare pentru că ei au respins pe Mîntuitorul lor, pe Mesia. Acela era momentul cel mai glorios din istoria Ierusalimului, dar atitudinea lor îl transformă în momentul cel mai deplorabil.

Procesiunea se puse din nou în mișcare. Raportul biblic ne spune în mod simplu că : „Isus a intrat în Ierusalim, și S-a dus în Templu. După ce S-a uitat la toate lucrurile de jurîmprejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la Betania, cu cei doisprezece“. Marcu 11,11. După aproape două mii de ani, putem încă înregistra realitatea împlinirii cuvîntului Fiului lui Dumnezeu. Să-L privim cum își poartă pașii înapoi spre Betania, pășind în liniște peste ramurile de palmier împrăștiate pretutindeni. Mulți dintre cei ce în această zi au strigat „Osana, slavă“, mai înainte ca săptămîna să se încheie, aveau să strige cu ură... „Să moară... răstignește-L... la cruce cu El“.

În mai puțin de cincizeci de ani, profeția Domnului Hristos privitor la Ierusalim s-a împlinit ad literam în mod teribil și tragic. Titus, cuceritorul roman era hotărît să salveze Templul. Dar în ciuda tuturor eforturilor sale, clădirea aceea magnifică a fost distrusă, îndeplinind astfel pînă la literă cuvintele Domnului Isus : „Nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai cunoscut vremea cînd ai fost cercetată“. (Luca 19,44).

Așa se încheie ziua care pentru ucenici, și în mod deosebit pentru Iuda, a început cu mari speranțe. Ei sperau să-L vadă pe Isus intrînd în rolul pe care ei și-l făuriseră pentru El. Dacă ar fi citit Cuvîntul Scripturii cu ochii iluminați de către Duhul Sfînt, ei ar fi știut că ambiția lor pentru atingerea — prin Isus Hristos — a unor poziții deosebite în conducerea națiunii iudaice, erau sortite prăbușirii. Numai după înviere

ei au înțeles în adevăr Scripturile (Luca 24,45). Ultimele cuvinte ale Domnului Isus adresate celor din jurul Său erau profunde în semnificația lor. „Isus le-a zis : — Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul : cine umblă în întuneric, nu știe unde merge. Cită vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii. — Isus le-a spus aceste lucruri apoi a plecat și S-a ascuns de ei“. Luca 12,35—36.

Cu treizeci de ani în urmă, bătrînul Simeon a vorbit despre „lumina care luminează neamurile“, atunci cînd Iosif și Maria au adus pe pruncul Isus la Templu. Lumina aceasta lumina acum în toată strălucirea ei, dar nici conducătorii și nici cei la care El a coborît, nu L-au înțeles. „La ai Săi a venit și ai Săi, nu L-au primit“. El era „lumina cea adevărată, care luminează pe orice om, venind în lume“... „dar lumea nu L-a cunoscut“ (Ioan 1,9—10).

Încet, stăpînit de simțămîntul Golgotei și al biruinței asupra morții și a păcatului, Domnul Isus Se îndreptă spre Betania în căminul Martei, Mariei și al lui Lazăr, unde se simțea... „acasă“. Dar El nu a rămas cu prietenii Săi. El a petrecut întreaga noapte în comuniune cu Tatăl Său. Fiecare zi a acestei ultime săptămîni era importantă, și El trebuia să Se fortifice pentru cele ce-I stăteau în față. Așa a cîștigat Isus lupta Sa din Ghetsemani și Golgota.

D. Popa

predare și mărturisire

Pentru regretarea păcatelor și greșelilor noastre, nu este nevoie să ne închidem într-o chilie, împunîndu-ne penitență în scopul de a ne ispăși fărădelegile, gîndind că dacă facem așa cîștigăm favoarea cerului. S-a pus întrebarea : „Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întîiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu ? Ți s-a arătat omule ce este bine, și ce alta cere Domnul de la tine, decît să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli smerit cu Dumnezeuul tău ?“ Mica 6,7—8. Psalmistul spune : „Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită“ Ps. 51,17. Iar Ioan scrie : „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 19. Singurul motiv pentru care noi nu am obținut iertarea de păcat, se datorește faptului că noi nu am cunoscut pe Cel pe care noi L-am rănit cu fărădelegile noastre, pe Care L-am străpuns cu păcatele noastre și, pentru că noi sîntem greșiți și avem nevoie de îndurarea Lui. Mărturisirea, care este revărsarea propriului nostru suflet, își va găsi calea către inima milei nesfîrșite, pentru că Domnul este aproape de cel care are inima zdrobită, și mîntuiește pe cel cu duhul mîhnit.

Cît de greșiți sînt cei care își inchipuie că mărturisirea păcatului le scade din demnitate și micșorează influența lor printre semenii lor. Agățîndu-se de această idee greșită, deși își vîd vinovăția, mulți nu o mai mărturisesc, ci trec pe lingă relele pe care le-au făcut altora, amărîndu-și astfel propriile lor vieți și umbrînd și viețile altora. Mărturisirea păcatelor noastre nu va vătămă demnitatea noastră. La o parte cu această falsă demnitate. Cădeți peste Stîncă și zdrobiți-vă, și Hristos vă va da adevărata și cereasca demnitate. Fie ca mîndria, prețuirea de sine sau îndreptățirea de sine, să nu împiedice pe nimeni de a-și mărturisi păcatul, pentru ca astfel să poată să ceară jăgăduința : „Cine își ascunde fărădelegile, nu propăștește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare“ Prov. 28,13. Nu ascundeți nimic de Dumnezeu, și nu neglijați mărturisirea greșelilor voastre fraților voștri. „Mărturisiți-vă păcatele unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați“. Iac, 5,16 Multe păcate sînt lăsate nemărturisite, și acestea vor fi puse în fața păcătoșu-

lui în ziua socotelii de pe urmă. În timp ce Marea Jertfă Ispășitoare încă mai pledează în favoarea noastră, este cu mult mai bine ca acum să luăm aminte la păcatele noastre, să le mărturisim și să le părăsim. Nu încetați de a învăța voia lui Dumnezeu în această privință. Sănătatea sufletului vostru și mîntuirea altora depinde de calea pe care o veți lua în această materie. „Smeriți-vă, dar, sub mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca la vremea Lui, El să vă înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuși îngrijește de voi“ 1 Petru 5,6,7. Inima umilită și zdrobită poate aprecia ceva din dragostea lui Dumnezeu, și manifestarea ei pe crucea de pe Golgota. Imbelșugată va fi binecuvîntarea experimentală de cel care face față condițiilor prin care el poate deveni un pârtaș al favoarei lui Dumnezeu.

Chemare la consacrare

Noi trebuie să ne consacram inimile lui Dumnezeu, ca El să ne reînnoiască și să ne sfințească, să ne facă demni pentru curțile Sale cerești. Noi nu trebuie să așteptăm un timp special, ci astăzi trebuie să ne predăm Lui, refuzînd de a fi slujitorii păcatului. Îți inchipui că poți să lași păcatul puțin cîte puțin ? O, părăsește-l dintr-o dată ! Urăște lucrurile pe care Hristos le urăște, și iubește lucrurile pe care Hristos le iubește. Prin suferințele și prin moartea Sa nu a făcut El cu puțință curățirea ta de păcat ? Cînd noi începem să înțelegem că sîntem păcătoși, și cădem pe Stîncă pentru a fi zdrobiți, brațele cele veșnice ne cuprind, și noi sîntem atrași către inima lui Isus. Atunci noi vom fi incîntați de iubirea Lui, și vom fi dezgustați de propria noastră dreptate. Avem nevoie de a veni aproape de piciorul crucii. Cu cît ne vom umili mai mult acolo, cu atît mai înălțată ne va apare dragostea lui Dumnezeu. Harul și dreptatea lui Hristos nu sînt de folos pentru cel care se simte sănătos, pentru cel care gîndește că el este destul de bun, și care este mulțumit cu propria sa stare. Nu este loc pentru Hristos în inima care nu simte nevoia de lumină și ajutor dumnezeesc.

Isus spune : „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor“. Mat. 5,3. În Dumnezeu există plîntate de har, și noi putem avea duhul și

puterea Sa într-o măsură mare. Nu vă hrăniți cu cojile îndreptării de sine, ci mergeți la Domnul. El are cea mai bună haină cu care să vă îmbrace și brațele Lui sînt deschise ca să vă primească. Hristos va spune: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el, și îmbrăcați-l cu haine de sârbătoare“.

Vino ca un păcătos pocăit

Dar să așteptăm noi pînă ce ne simțim că am fost curățiți? Nu! Hristos ne-a făgăduit că: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curătească de orice nelegiuire“. 1 Ioan 1,9. Voi sînteți asigurați de Dumnezeu, prin Cuvîntul lui Dumnezeu. Voi nu trebuie să așteptați niște emoții minunate, înainte de a crede că Dumnezeu v-a ascultat. Criteriul vostru nu trebuie să fie emoțiile, pentru că emoțiile sînt tot așa de schimbătoare ca și norii. Voi trebuie să aveți ceva temeinic, ca fundament al credinței voastre. Cuvîntul Domnului este un cuvînt cu o putere nemărginită, pe care vă puteți sprijini, căci El a spus: „Cereți, și vi se va da“. Priviți spre Golgota. Nu a spus Isus că El este Apărătorul vostru? Nu a spus El că dacă cerem ceva în Numele Său, vom primi? Voi nu trebuie să depindeți de propria voastră bunătate sau de propriile voastre fapte bune. Noi trebuie să venim depinzînd de Soarele Dreptății, crezînd că Hristos a îndepărtat păcatele noastre de la noi și ne-a atribuit dreptatea Sa.

Tu trebuie să vii la Dumnezeu ca un păcătos pocăit, în Numele lui Isus, Cuvîntul Apărător, la un Tată milostiv și iertător, crezînd că El va face chiar așa cum a promis. Fie ca cei care doresc binecuvîntarea lui Dumnezeu, să vină și să aștepte la tronul harului, cu asigurarea fermă, spunînd: „Pentru că Tu, o, Doamne, ai spus: — Ori și cine cere, capătă, cine caută găsește, și celui ce bate în se va deschide“. Domnul dorește ca cei care caută pe Dumnezeu, să creadă în El la Care toate lucrurile sînt cu putință.

Domnul a căutat să ne arate cit de gata este Dumnezeu să asculte și să răspundă la cererile noastre, prin folosirea celei mai familiare și mai obișnuite întîmplări: „Cine este omul acela dintre voi care, dacă îi cere fiul său o piine, să-i dea o piatră? Sau, dacă îi cere un pește, să-i dea un șarpe. Deci, dacă voi, care sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru, Care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer?“ Mat. 7,9—11. Hristos ne îndreaptă spre bunăvoința lui Dumnezeu de a ne ajuta, luînd ca dovadă dragostea firească a părintelui pentru odrasla sa. Care tată se poate întoarce de la fiul său care îi cere piine? Va dezonora cineva pe Dumnezeu, imaginîndu-și că El nu va răspunde la chemarea copiilor Săi? Gîndim noi că vreun tată este capabil să glumească cu copilul său, și să-l chinuiească dîndu-i nădejde numai ca să-l amăgească? Va făgădui vreun tată că are să dea hrană bună și consistentă copilului său, ca apoi să-i dea o piatră? Deci, dacă voi care sînteți oameni și sînteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cît mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer? Domnul asigură pe cei care cer, că le va da Duhul Sfînt.

Împreună cu mărturisirea celui vinovat, care se pocăiește și crede, Hristos își unește propria Sa dreptate, pentru ca rugăciunea păcătosului să ajungă sus ca o tămîie parfumată, în fața Tatălui, și harul lui Dumnezeu să fie atribuit sufletului credincios. Isus spune sufletului frămîntat și pocăit să caute ocrotirea Lui, și să facă pace cu El (Isa. 27,5). „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“ Isa. 1,18. Il veți lăsa voi ca să se judece cu voi? Il veți încredința Lui pătratarea sufletului vostru, ca Unui Creator credincios? Veniți deci, să trăim în lumina feții Sale, și să ne rugăm, așa cum a făcut David: „Curățește-mă cu isop, și voi fi mai alb decît zăpada“. Ps.

51,7. Prin credință, aplicați singele lui Hristos inimilor voastre, pentru că numai El singur poate să vă facă mai albi decît zăpada. Dar voi ziceți: „Această predare a tuturor idolilor mei, îmi va sfărîma inima“. Renunțarea aceasta totală pentru Dumnezeu, este reprezentată prin cădere pe stîncă și zdrobire. De aceea renunțați la tot pentru El, căci dacă nu sînteți zdrobiți, nu aveți valoare.

Cînd voi vă întoarceți de la fîntinile crăpate care nu pot să țină apă, și în Numele lui Isus, Apărătorul vostru, veniți direct la Dumnezeu, cerînd lucrurile de care aveți nevoie, dreptatea lui Hristos va fi descoperită ca fiind dreptatea voastră, iar puterea lui Hristos ca fiind puterea voastră. Atunci veți înțelege că dreptatea va veni numai prin credința în Hristos. Pentru că în Isus este descoperită desăvîrșirea caracterului lui Dumnezeu. În viața Lui este manifestată tîria principiului sfințeniei. Prin singele ispășitor al lui Hristos, păcătosul este eliberat din sclavie și de sub condamnare. Prin desăvîrșirea Inlocuitorului și Apărătorului nepătat, credinciosul poate alerga în alergarea umilă a ascultării de toate poruncile lui Dumnezeu. Fără de Hristos, el este sub condamnarea Legii, totdeauna păcătos, dar prin credința în Hristos, el este îndreptătit în fața lui Dumnezeu.

H. Artinian

Puterea lui Dumnezeu!...

(Urmare din cop. II)

vom fi ceea ce trebuie să fim înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Căci atunci cînd vom căuta cu toată inima pe Dumnezeu, Il vom găsi, iar inimile și viața noastră vor străluci de slava dragostei Lui. Atunci vom înțelege mai bine cele ce spunea Domnul și Mîntuitorul nostru: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții“ (Ioan 13, 34).

Este o realitate necesară faptul că noi trebuie să primim lumina și binecuvîntarea din partea cerului, care apoi să se transmită mai departe în jurul nostru. Este privilegiul nostru al tuturor de a avea o personală legătură și comuniune cu Dumnezeu. Este un fapt recunoscut în experiența poporului lui Dumnezeu și a sfinților Săi, că toți cei ce au avut o strînsă și sîntă legătură cu Dumnezeu, în a căror viață Domnul Hristos a fost prezent, care trăiau viața credinței și slujirii lor ascunse cu Hristos în Dumnezeu, ei au transformat atmosfera din jurul lor într-o atmosferă sfîntă, cu o demonstrare a cooperării între Dumnezeu și copiii Săi. O astfel de experiență este de dorit în viața și activitatea noastră a tuturor. Avem cu toții nevoie de puterea lui Dumnezeu în viața și activitatea noastră. Curăția inimii, puritatea gîndirii și a atitudinii noastre sînt binecuvîntări vizibile în viața celor ai Lui.

În adevăr, noi trebuie să avem „puterea lui Dumnezeu“ în viața și activitatea noastră, putere care să determine ca fiecare dintre noi să ajungem a fi „tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor“.

D. Popa

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația

București, str. Labirint nr. 116, sect. 4 ; Tel. 21.59.60

Redactor

Dumitru Popa